

Als reukwerk voor Gods Aangezicht

Tweede vijftal preken

door

Ds. G. v. d. Breevaart

te HENDRIK IDO AMBACHT

J. P. VAN DEN TOL - DORDRECHT 1965

**STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2015**

INHOUD

Ten Geleide

1. Het gebed, de ademtocht van de ziel (Psalm 86 : 11)

"Leer mij, Heere! Uw weg; ik zal in Uwe waarheid wandelen; verenig mijn hart tot de vreze Uws Naams."

2. Job voor Gods Rechterstoel biddende om genade (Job 9 : 15)

"Mijn Rechter zal ik om genade bidden."

3. Een Goddelijk antwoord op de klacht van de Kerk (Jesaja 56 : 3, 4 en 5)

"En de vreemde, die zich tot de Heere gevoegd heeft, spreke niet, zeggende: De Heere heeft mij gans en al van zijn volk gescheiden; en de gesnedene zegge niet: Ziet, ik ben een dorre boom. Want also zegt de Heere van de gesnedenen, die Mijn sabbatten houden, en verkiezen hetgeen, waartoe ik lust heb, en vasthouden aan Mijn Verbond:

Ik zal hen ook in Mijn huis en binnen Mijn muren een plaats en een naam geven, beter dan der zonen en dan der dochteren; een eeuwige naam zal Ik een ieder van hen geven, die niet uitgeroeid zal worden."

4. Een Godverheerlijkende belofte van Christus' komst (Genesis 49: 8)

"Juda! gij zijt het, u zullen uwe broeders loven; uwe hand zal zijn op de nek uwer vijanden; voor u zullen uws vaders zonen neerbuigen."

5. De rechtvaardigheid des geloofs beleden (2 Korinthe 5 : 21)

"Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem."

Ten geleide

Mijn medereiziger naar de eeuwigheid

Voor de tweede maal zal een vijftal eenvoudige preken van ons het licht zien. Het is nooit onze bedoeling geweest dit te doen. Doch op aandringen van vele vrienden in het land der vreemdelingschap en nog enkelen, waarvoor de Heere middellijk de eerste vijf preken heeft willen gebruiken, en dan wel inzonderheid één, die ons schreef, dat hij in een gesticht zijnde er mee uit de banden is gekomen, heb ik toegestemd dat deze preken aan de drukpers worden toevertrouwd.

De Heere, die mij een talentje gegeven heeft om er mee te handelen, zegene deze oefeningen voor Zijn ellendig en arm volk.

Daar er zoveel naam- en schijngodsdienst is, en in deze donkere tijden de leer der genade hoe langer hoe meer verbasterd wordt, en over het stuk der ellende wordt heengesprongen en zo een Jezus wordt aangenomen buiten recht en gerechtigheid, en de Kerk in diep verval is, geve de Heere dat het voor menige arme Sioniet nog tot lering en onderwijzing mag zijn.

We hebben nooit gestudeerd (ik verwerp echter de studie niet), maar toch zullen we ook nooit alleen door studie de hemel open kunnen krijgen, doch zijn in deze ten diepste afhankelijk van de bediening des Heiligen Geestes.

De ervaring leert dat de bij honing en de wesp vergif uit dezelfde bloem zuigen.

Zo zal ook dit woord voor de een kunnen dienen tot troost of bemoediging of onderwijzing, terwijl daarentegen de eigengerechtigte uit eigenliefde, eigenbehoud zich zal kunnen stoten.

Hoewel wij maar een riet zijn, dat door de wind heen en weer bewogen wordt, hebben we toch door genade mogen ervaren wat wij prediken, dat n.l. alle grond buiten het enig en eeuwig fundament Christus Jezus niet geldt bij het hemelhof.

Algemeen hoort men: *ik ben levend gemaakt*; maar men hoort niet waarin het bestaat. Men kan twintig of dertig jaar redeneren over de levendmaking, zonder ooit behoefte te kennen aan rechtvaardigmaking. Zo wordt men gebouwd op gestalten, gevoel, indrukken enz. Ja, men zegt zelfs, dat dit niet noodzakelijk is, men komt toch wel in de hemel, en zo is men nooit bekommerd over de ere en deugden Gods, hoe die verheerlijkt worden, terwijl hierin toch de zaligheid voor de Kerk ligt.

Waar hoort men nog van die hartelijke honger en dorst naar de gerechtigheid van Christus.

De aangeboren vijandschap tegen het Evangelie, dat alles van de mens verwerpt en alleen erkent de gezegende arbeid van Christus, openbaart zich allerwegen.

Men is ontslagen in eigen oog van de vloek der wet,

zonder ervaren te hebben, dat Christus die in Zijn dadelijke en lijdelijke gehoorzaamheid voldaan heeft. Men mist het zaligmakend geloof en heeft geloof voor zichzelf. Drukt men echter hun eieren stuk, dan komt er een adder uit.

Doch er zijn er ook nog, die de leer der verkiezing, roeping, rechtvaardigmaking, heiligmaking en heerlijkmaking eerbiedigen en met hun ganse ziel die leer aanhangen, waar God op het hoogst verheerlijkt en de zondaar op het diepst vernederd wordt, en waar Godzaligheid gepredikt wordt.

Voor hen moge het nog zijn een heenwijzing naar de enige en algenoegzame Zaligmaker, de Rustverwerper en Rustgever, buiten wie ze geen rust kunnen vinden.

Des Heeren bevestigd volk moge nog eens werkzaam worden met de breuk der Kerk en de Heere schenke ons de Geest der genade en der gebeden, opdat er nog een

wederkeren moge gevonden worden en men elkaar over de verscheurde Kerk de hand
nog eens moge toereiken met het: "Komt, laat ons wederkeren tot de Heere."
De God aller genade schenke Zijn zegen over deze preken.

Dit is de wens en bede van

Uw dienaar,
G. v. d. Breevaart

H. I. Ambacht, mei 1965.

1. Het gebed, de ademtocht van de ziel.

Zingen : Psalm 86 : 1. Lezen : Psalm 86.

Votum en zegengroet.

Naar aanleiding van het ons voorgelezen Schriftgedeelte Psalm 86, wilden wij uw aandacht bepalen bij het 11e vers, waar Gods Woord aldus luidt:

"Leer mij, HEERE! Uw weg; ik zal in Uw waarheid wandelen; verenig mijn hart tot de vreze Uws Naams."

Vooraf vragen wij de Heere om een verbeurde doch onmisbare zegen, over ons samenzijn.

Gebed.

Wij vragen dan uw aandacht, voor een ootmoedig of kinderlijk gebed en wensen deze stof te verdelen in drie hoofdgedachten:

1. Een belijdenis van onbekwaamheid om de weg des Heeren te gaan, waarom de Psalmdichter bidt: "Leer mij, HEERE! Uw weg."
2. Een openhartige zielsbehoefte, om in de waarheid te wandelen.
3. Toont de bidder zijn liefde tot de Naam des Heeren; om in de vreze des Heeren te gaan.
Dat de Heere geve, dat het mag zijn tot lering en onderwijzing.

Zingen: Psalm 86 : 3 en 6.

Wij vinden in het boek der Psalmen de ervaring of het leven van de Kerk Gods, en wel in verschillende omstandigheden. De gehele Bijbel is Gods Woord. In het boek der Psalmen echter opent de Kerk haar hart voor God, en door de eeuwen heen is de Psalmbundel van Gods volk geliefd. Geliefd van de heilzoekende en oprechte. Die verlangen geen liberale gezangen. Gods volk vindt zijn leven terug in het leven van de Bijbelheiligen. Vandaar dat David genoemd wordt de liefelijke in Psalmen. Men kan er verschillende omstandigheden in terug vinden; in strijd, in aanvechting, in beproeving, in schuldbelijdenis, in berouw, de ervaring van vergeving, van verlossing, van verzoening, van vernieuwing, van heiliging, van blijdschap, van vrede en troost. Ge kunt zo'n kwaal niet hebben of in de geestelijke apotheek van het boek der Psalmen kunt ge genezing vinden. Daarom, Mijn toehoorders, is de Psalmbundel zo'n dierbaar boek voor Gods gunstgenoten, en voor elke oprechte.

We vinden hier David, de knecht des Heeren, de liefelijke in Psalmen, weer aan het woord. David de beminde des Heeren, waarvan God sprak: "Ik heb David Mijnen knecht, Mijn gunsteling gevonden."

Hoe komt het dat David zulke dierbare en schone Psalmen gedicht heeft?

Wel heel eenvoudig. Omdat hij hier op aarde de ruimte niet had. De Heere gaf die man zoveel kruis in zijn leven, en door het kruis zijn de 'schoonste Psalmen gedicht, en daaruit zijn ze geboren. Hier klimt een hartsademtocht op naar de hemel, van een mens, die een kind van God was. En niet alleen een kind, maar ook een knecht van God, een profeet des Heeren, een zanger des Heeren, en een koning gezalfd door de

Heere. God zeide van hem dat Hij hem uitverkoren had, en dat zijn zaad tot in eeuwigheid gezegend zou zijn.

Thans vinden wij David, niet zoals het tegenwoordige jolige christendom, hier spreken over zijn bevinding; hij was in grote zwarigheid.

In het begin van deze Psalm begint hij al met te zeggen: "Heere! neig Uw oor, verhoor mij; want ik ben ellendig en nooddruftig." Wat betekent het woord ellende? Ellende wil eigenlijk zeggen: Uit het land. Of met andere woorden: uit de gemeenschap. Daarom leert ons het stuk der ellende, dat wij God kwijt zijn, dat wij buiten God zijn. In de doorleving van de Kerke Gods wordt de grootste ellende, als zij God moet missen en Zijn gemeenschap moet derven. Dus David begint hier met te zeggen dat hij ellendig is. Hij beklagt zich in zijn ellende niet op zodanige manier: ik ben zo ellendig of je moest het eens weten. Nee

Mijn toehoorders, hij is met zijn ellende bij de Heere. Hij zegt: ik ben ellendig en nooddruftig, maar begint met de verbondsnaam "HEERE." Hij is dus, met eerbied gesproken, aan het beste kantoor. Indien wij deze Psalm in het vervolg zouden nagaan, dan lezen wij ook nog van hem dat hij om genade smeekt. Zijn zwarigheid en ellende zijn de oorzaak hiervan, maar die zwarigheid en ellende moest hij bij zichzelf zoeken. Want wij lezen nog berijmd:

*Heer', door goedheid aangedreven,
Zijt Gij mild in 't schuldvergeven.*

Dus David had kennis aan een schuldvergevend en verzoenend God. Hij had het ondervonden dat God genade verheerlijkt. De Heere had hem verlost uit banden, uit zwarigheid, lijden en nood, en daarom was hij er mee bij God.

Nu wij tot ons tekstvers komen: "Leer mij, HEERE! Uw weg," wil de dichter hiermede zeggen dat hij, bij al het licht dat hij had, bij alle genade die hij bezat en bij alle gaven die God hem geschonken had, de weg niet wist.

Mijn toehoorders, wij zullen beginnen met te zeggen dat er nooit iemand op aarde geweest is en ook in de toekomst nooit iemand zijn zal, die weet hoe hij moet zalig worden. En die zalig geworden zijn, die weten ook niet hoe het verder moet. Christus heeft wel achtergelaten: In de wereld zult gij verdrukking hebben; maar om zich nu in de weg te gedragen, die Code welbehaaglijk is, in alle strijd en verdrukking, dat moet God zelf leren.

Wanneer de dichter zegt: "Leer mij, HEERE! Uw weg;" dan belijdt hij hiermede zijn onbekwaamheid en onwetendheid. In zijn gebed moet hij het belijden: ik weet het niet, maar in zijn onwetendheid gaat hij bekennen, dat de Heere het hem alleen kan leren. Hij zegt niet: Leer mij, Heere, mijnen weg, nee hij heeft het over, Uw weg. Daar gelooft David dus dat God Zijn weg uitgestippeld en uitgedacht heeft. Wist David dan niet van die weg? Ja, hij wist wel van die weg maar hij moest nog bewandeld worden.

Mijn toehoorders, wij zullen trachten het minste onder ons, met de hulpe Gods, die belang hebben in het heil van hun onsterfelijke ziel, en die de weg niet weten, die weg te wijzen. Wij zijn allen in Adam, ons verbondshoofd, van God afgevallen, afgeweken en afgekeerd. En nu is er niemand meer die de weg terug weet. Die echter meent het wel te weten, bedriegt zichzelf.

Als wij dus de weg niet terug weten en hebben leren kennen dat wij ellendig en nooddruftig zijn, dat wij niets hebben dan zonden en ongerechtigheden, tot de ontdekking zijn gekomen dat God heilig en rechtvaardig is, hoe zullen wij dan tot Hem terug

keren? Wij weten het niet. De mens bewandelt in zijn onwetendheid en blindheid soms duizend wegen.

Een overtuigde zondaar meent soms dat het de weg is wanneer hij eens hartelijk berouw heeft, of werkelijk treurt over zijn zonde, of als hij eens gemakkelijk bidden kan, of als zijn tranen eens hun vrije loop hebben, of als hij eens aangenaam leest of op mag gaan naar Gods huis. Dan denkt zulk een zondaar dat het goed gaat, maar dan is hij nog helemaal niet op de weg. Dat zijn alle gedachten van een mens, waarin zich zijn onkunde en blindheid openbaart. En wanneer deze mens daar nu teleurgesteld mee uitkomt, dan zegt satan: het is niet zaligmakend, het is niet van God, je bent misschien zelf maar aan de slag gegaan. De Psalmdichter zegt hiervan in Psalm 10 : 10: "en de arme hoop valt in zijn sterke poten." Dan zijn zij radeloos, de wanhoop nabij. Doch dit is een vrucht, omdat wij ons niet houden aan de leer van Gods getuigenis.

Mijn toehoorders, merk eens op Saulus, de stokbewaarder en enkele duizenden op de Pinksterdag, deze mensen wisten niets en konden niets, want zij zeggen: Wat zullen wij doen? In Jesaja 53 : 6 lezen we: "Wij dwaalden allen als schapen; wij keerden ons een iegelijk naar zijnen weg."

Als er nu onder ons zijn, wat God verhoede, die menen bij die kenmerken een levendgemaakte ziel te zijn, en zich daaruit verzekeren dat zij levend gemaakt zijn, daar zegt Salomo van: (Spreuken 14 : 12:) "Er is een weg, die iemand recht schijnt; maar het laatste van dien zijn wegen des doods." Daar mogen wij gerust eens ernstig over nadenken,

Mijn toehoorders.

We leven in een tijd dat er velen in de levendmaking zich verzekeren van de zaligheid, maar zij hebben nooit het licht der zaligheid leren kennen. Dat is een gevaar dat doordringt in elke kerkgemeenschap. Dat is de leer van Gods Woord niet, en ook niet de leer die Godverheerlijkend is. Waar openbaart zich dat in? Wel hierin, als men zulke mensen te na komt, dan zijn ze als een ei dat stuk gedrukt wordt waaruit een adder der vijandschap voor de dag komt, waarmee ze te kennen geven, dat ze zich niet aan het gezag van Gods Woord onderwerpen.

In onze tekstwoorden vinden wij echter een hoog begenadigd kind van God, dat het nog niet wist.

Bedenk het toch en bedrieg je arme ziel niet voor die nimmer eindigende eeuwigheid, het wordt het leven bij de aanvang in de weg der overtuiging, tot de hoogst begenadigde toe, dat ze met David er iets van moeten leren: "Leer mij, HEERE! Uw weg."

Bedenkt toch, mijn toehoorders, dat er duizend wegen naar de hel zijn, maar één naar de hemel. De duivel heeft wegen genoeg uitgedacht om zielen te verleiden, maar God de Heilige Geest openbaart de weg die uit het eeuwig welbehagen Gods vloeit. Krachtens dat eeuwig welbehagen, heeft God een weg uitgedacht en dat is een weg waarin God verheerlijkt wordt.

Hebt u wel eens opgemerkt wat de Heere heeft bedoeld in die uitgedachte weg? De zaligheid van de Kerk? De bekering van Gods volk? De verlossing? Nee. Wat heeft de Heere dan bedoeld in het uitdenken van de weg der zaligheid? Daar heeft de Heere mee bedoeld de verheerlijking van Zijn Goddelijke deugden, waarin de zaligheid van de Kerk verklaard ligt. In dat opzicht is er zo weinig kennis en zo'n onkunde,

Mijn toehoorders. Daarom is het zo noodzakelijk, dat we als een onwetende, hulpeloze, reddeloze, radeloze, goddeloze, onwetende aan de hemelpoort kloppen: "Ik ben nooddriftig en arm: Leer mij, HEERE! Uw weg." Zijn er nog onder ons die niet weten hoe ze zalig moeten worden? Voor wie de raadsels, hoe men zalig moet worden, steeds groter, onoplosbaarder, steeds moeilijker worden.

Mijn toehoorders, wij hebben het nu niet over degenen die het zelf wel weten of een beschouwing van de waarheid hebben. Ook niet over degenen die van satan verleid worden, maar die werkelijk leren kennen, hoe diep rampzalig en ongelukkig ze zijn en over degenen die weten dat ze van God zijn afgevallen. Nu weten ze de weg niet terug, want ze zitten in de duisternis, waarvan Paulus zegt, Kolossensen 1 : 13: "Die ons getrokken heeft uit de macht der duisternis."

"Leer mij, HEERE! Uw weg." De naam HEERE staat in deze tekst geschreven met hoofdletters, hetgeen ziet op Zijn verbondsnaam. De dichter heeft dus verstand van die God des verbonds.

Indien er nu onder ons mochten zijn die overtuigd worden van hun zonden, maar dit van zichzelf niet kunnen vaststellen, want de overtuigde is niet zo verzekerd dat het zaligmakend is, houdt dan in gedachtenis dat dit de enige weg is: "Leer mij, HEERE! Uw weg."

Mijn toehoorders, al schijnt het dat alle wegen afgesneden zijn en men moet bekennen, ik weet de weg niet, dan is er bij de Heere nog een weg. Vanwege onze zonde en overtredingen hebben wij geen bestaan voor God. Van nature weten wij niet hoe wij zalig moeten worden, daarom stelt ook de onderwijzer van de Heidelbergse Catechismus in de 5e Zondagsafdeling, deze vraag: "Aangezien wij dan naar het rechtvaardig oordeel Gods tijdelijke en eeuwige straf verdiend hebben, is er enig middel, waardoor wij deze straf zouden kunnen ontgaan en wederom tot genade komen?" Daar waren ook alle wegen afgesneden en daarom vraagt hij naar Gods weg. Wat is dan de weg Gods?

Wij lezen: "Leer mij, HEERE! Uw Weg," dus de weg die God uitgedacht heeft, tot zaligheid van Zijn Kerk, en tot verheerlijking van de Goddelijke deugden. Het bewijs hiervan lezen wij in Johannes 17, waar Christus Zijn hogepriesterlijk gebed doet. Hij bidt niet eerst voor de discipelen en niet eerst voor de Kerk maar voor de deugden Gods welke Hij had opgeluisterd. Hij bidt n.l. in het 4e vers: "Ik heb U verheerlijkt op de aarde; Ik heb voleindigd het werk, dat Gij Mij gegeven hebt om te doen." Christus heeft voor de eer Zijns Vaders ingestaan, en heeft de deugden Gods verheerlijkt. Daarom zullen degenen die zalig worden straks eeuwig God gaan verheerlijken, want daarin ligt de zaligheid. Niet hierin dat ik gelovig ben en dat ik naar de hemel ga, maar de zaligheid bestaat in de verheerlijking Gods. Daarom zingt de Kerk in Psalm 68 : 10:

*Die God is onze zaligheid!
Wie zou die hoogste Majesteit
Dan niet met eerbied prijzen?*

Als een ontdekte zondaar gaat bidden: "Leer mij, HEERE! Uw weg," dan doet hij dat om weer in de gemeenschap van zijn Schepper te mogen verkeren. Dan gaat hij weer zijn schepper loven zoals in het 12e vers te vinden is: "Heere, mijn God! ik zal U met mijn ganse hart loven, en ik zal Uwen Naam eren in eeuwigheid."

Mijn toehoorders, die zalig mogen worden, op grond van recht en gerechtigheid, die zullen ondervinden dat het een God verheerlijkend, en een Gode eergevend werk is. Ach, maak het toch tot uw gebed: "Leer mij, HEERE! Uw weg," met andere woorden, doe mij kennen, op welke grond en door welke weg ik weer met U bevredigd en verzoend kan worden.

Wij zouden u een goede raad willen geven indien ge nog belang hebt in het heil van

uw onsterfelijke ziel, vraag maar niet aan de Heere om teksten en verzen, hoewel er mensen zijn die direct een tekst of een vers bij de hand hebben, maar de werkelijk aan zijn schuld ontdekte zondaar heeft een Zaligmaker nodig. O, laat ons toch bedenken hoe noodzakelijk het is om de weg te leren kennen, waardoor wij weer met God bevredigd worden.

We lezen er van dat Christus zegt: "Ik ben de Weg." De Kerk leert dat ook kennen dat Hij alleen de Weg is. Wat wilde de dichter dus hiermee zeggen: "Leer mij, HEERE! Uw weg?" Wel hij gelooft dat er bij God een weg is, die de enige, een gebaande, een zuivere en een Godverheerlijkende weg is.

"Leer mij, HEERE, Uw weg." Een kindergebedje van een kind van God.

Mijn toehoorders, keert met dit Woord van God tot God terug. Bekent dat ge zo dwaas en blind geworden zijt door uw eigen zonden, en dat ge schandelijk van Hem zijt afgeweken. Bekent maar dat ge de weg niet meer terug weet maar dat ge nu uit Gods Woord hebt gehoord dat zelfs een hoogst begenadigd mens, zoals David, het ook niet wist. In Psalm 25 : 2 zingt David ook:

*Heer, ai, maak mij Uwe wegen,
Door Uw Woord en Geest bekend,
Leer mij, hoe die zijn gelegen,
En waarheen G' Uw treden wendt.*

Mijn toehoorders, er zijn mensen die van alles bij elkaar halen om iets te kunnen vertellen, maar laten wij u dit zeggen, dat u niets anders hoeft te hebben dan schuld, schande, oordeel, ellende en vervloeking, en als ge daarmee aan de Troon der genade zijt, dan zegt de Heere: "Op deze zal Ik zien, de arme en verslagene." Voor dezulken staat het Woord vol met beloften, tegenover degenen die rijk en verrijkt zijn, en die niet weten dat zij arm, blind en naakt zijn. Armen en verslagenen, we zouden een hart onder uw riem willen steken om te volharden, ach kleef aan Gods getuigenissen vast, hoe het ook moog' tegenlopen.

Wij vinden hier het leven van de levende Kerk: "Leer mij, HEERE! Uw weg." Wanneer de Heere nadere kennis heeft gewerkt, weet ge echter nog niet hoe ge er moet komen, want dan moet ge nog door de Heilige Geest op die weg geleid worden. We zullen proberen het u zo duidelijk mogelijk te zeggen. Christus is de Weg, de weg die God in Zijn Woord geopenbaard heeft als de enige en veilige.

David moet gaan bidden: "Leer, mij, HEERE! Uw weg." Hij wil hiermee zeggen dat hij nodig heeft, bij de hand genomen te worden om die weg te leren. Met andere woorden hij moet leren zich alleen aan Christus te houden, wat ook nog een heel moeilijke zaak is, zelfs voor de bevestigde Kerk.

Mijn toehoorders, houdt er rekening mee, al is het dat wij met nog zo veel genade zijn bedeed, dat wij steeds weer moeten leren bidden: "Leer mij, HEERE! Uw weg."

Laat ons daarom niet te veel van onszelf denken. We zullen u een bewijs leveren uit Gods Woord. We lezen in 1 Koningen 18 : 36 t/m 38 dat de profeet Elia vuur van de hemel bad dat het offer verteerde, ja zelfs het water oplekte, wat in de groeve was. Daarna slachtte hij 450 Baälpriesters. Elia vreesde nergens voor, want hij kwam op voor de eer van zijn God. Vervolgens lezen wij nog in het vervolg van datzelfde hoofdstuk, dat de hand des Heeren over Elia was, Elia zijn lendenen gordde, voor het aangezicht van Achab heen liep, tot daar men komt te Jizreël. Doch wat gebeurt er? Ge kunt het lezen in 1 Koningen 19. Elia krijgt een boodschap van Izébel; zij zegt:

"Zo doen mij de goden, en doen zo daartoe, voorzeker, ik zal morgen omtrent dezen tijd uwe ziel stellen, als de ziel van een hunner."

Mijn toehoorders, we kennen de geschiedenis. Hij laat zijn jongen te Ber-Séba, dat in Juda is, maar hijzelf ging heen in de woestijn een dagreis, en kwam, en zat onder een jeneverboom; en bad dat zijn ziel stierve, en zeide: "Het is genoeg; neem nu Heere mijn ziel; want ik ben niet beter dan mijn vaderen."

En als het woord des Heeren tot hem geschiedde: "Wat maakt gij hier, Elia?" dan zeide hij: "Ik heb zeer geijverd voor de Heere, de God der heirscharen." Ziet eens, Mijn toehoorders, zulk een hoogst begenadigd mens als Elia, hijgde naar de dood, hij wist geen weg meer. Hij ging liever onder de jeneverboom zitten sterven, dan was hij van alle ellende af; doch Elia behoefde niet te sterven, want de Heere had hem nog nodig.

En nu vinden wij in onze tekstwoorden een David die in de strijd ook zeer dapper was, ja zelfs een Goliath versloeg, maar als de Heere hem in banden en noden brengt, dan weet hij het niet. Ik zal ze leiden op wegen die ze niet gekend hebben, en op paden die ze niet geweten hebben.

Dan komt daar nog bij,

Mijn toehoorders, als de Heere de satan soms eens toelaat, wat kan het dan ver gaan. Dan heeft de godvruchtige Job de dag zijner geboorte vervloekt, terwijl God hem had verkoren tot zaligheid.

En Jeremia zegt in Jer. 21 : 15: "Vervloekt zij de man, die mijn vader geboodschapt heeft: U is een jonge zoon geboren."

Deze mensen bewezen dat ze ook niet wisten hoe het verder moest. Het is beter met de dichter eens mee te mogen bidden: "Leer mij, HEERE, Uw weg," met andere woorden, geef mij HEERE dat ik mij aan Christus mag houden, aan Zijn bloed, aan Zijn gerechtigheid, aan Zijn voorbede en aan Zijn trouw, dan dat ge met uw bevinding een bekeerd mens overeind moet houden.

Laat ons toch wakende zijn en we zouden het in liefde, maar ook in ernst willen zeggen, houdt u aan de eenvoud, houdt u aan de van God gegeven Zoon, aan de door God geopenbaarde weg. Waar het dan ook door heen moet, door zwarigheden, beproevingen, verzoeken of aanvechtingen, of dat ge overschiet als een naakte of arme, hulpeloze, krachteloze of nooddriftige, opdat ge uzelf dan juist aan God mocht verbinden: "Leer mij, HEERE! Uw weg."

Dat wil eigenlijk zeggen: Doe me toch kennen, dat ik in het rechte spoor ga, dat Christus mijn grond is. Niet dat mijn bekering mijn grond is, niet mijn bevinding of ervaring. Heus,

Mijn toehoorders, wij vrezen dat er meer mensen uit hun bekering leven dan uit Christus, want als ge uw bekering weer mag geloven en weer verzekerd mag zijn dat het van de Heere is, dan zijt ge weer opgewekt en uit de banden. Doch als het dan wordt aangevochten van satan, zijt ge uw bekering weer kwijt, dan zult ge uzelf wel bedrogen hebben, dan zijt ge maar stellinghout. In onze tekstwoorden

vinden wij echter de bede van een kind des Heeren. Dat gebed heeft God voor Zijn Kerk achtergelaten. De bevinding van de levende Kerk. Wat is echter nu de vrucht voor de dichter geweest dat hij God geloofd heeft? Hij is er achter gekomen, dat hij zich alleen aan Christus moest houden, daar behoefde van hem niets bij. Als er van ons iets bij moest, ook in de doorleving, dan was je het geloof zo kwijt.

Wij lezen van Mefibóseth in 2 Samuël 4 : 4, dat hij viel en kreupel werd, dus hij moest geholpen worden. Nu is Christus van de Vader gegeven tot wijsheid, tot rechtvaardigheid, heiligmaking en volkomen verlossing, hier in dit leven en straks nog

eens volkomen. Christus is alles en in allen, Hij is ons alles. "Leer mij, HEERE! Uw weg." Wat wil David hiermee zeggen? Hij wil hiermee zijn onbekwaamheid bekennen, dat hij leergierig was en onderwezen wilde worden. God wil het onderwijs geven en gebruiken. Daarom gaf Hij ons de Psalmen om ons te onderwijzen.

Nu heeft de satan veel vurige pijlen in zijn pijlkoker, maar Mijn toehoorders, de weg die God uitgedacht heeft, *eindigt in het hart van God de Vader*. Straks krijgt de Kerk Gods, door Christus, een eeuwig thuis komen bij de Vader, waarvan Christus zegt, Johannes 14 : 6: "Ik ben de Weg en de Waarheid en het Leven. Niemand komt tot de Vader dan door Mij." Nu weten we wel dat de vromen veel strijd, veel wederwaardigheden, veel kruis en veel lijden, op hun levensweg ontmoeten. Maar, in alles waar ze ooit in terecht mochten komen, doch een oog des geloofs krijgen, waardoor ze de voetstappen van de Herder mogen volgen, dan gaan ze de zuiverste weg. In wezen is dit een smalle weg waar niets van een mens bij te pas komt, waarom de Kerk er dan ook van zong in Psalm 89 : 8: "Door U, door U alleen, om 't eeuwig welbehagen."

Laat ons thans overgaan tot het behandelen van onze 2e hoofdgedachte n.l. ***een openhartige zielsbelofte; om in de waarheid te wandelen.***

De dichter belijdt niet alleen zijn hulpbehoevendheid, maar hij openbaart ook zijn zielsbehoefte: "Ik zal in Uwe waarheid wandelen." Tegenover de waarheid staat leugen, staat bedrog. Wat is waarheid? De waarheid is Gods dierbaar Woord, waarin de weg der waarheid is geopenbaard wat de Psalm dichter ook geloofde want hij zingt daarvan in Psalm 119:

Ik kies de weg der waarheid voor mijn voet, Om mij van 't pad der zonden af te keren.

Mijn toehoorders, niemand anders dan Christus Jezus is de weg der waarheid, waartoe Hij verkoren is van de Vader. Christus zegt ook in het hogepriesterlijk gebed, Johannes 17 : 17: "Heilig ze in Uwe waarheid; Uw woord is de waarheid."

Ik zal in Uwe waarheid wandelen, dat wil zeggen: in de vereniging met die weg, en uit de zoete gemeenschap met Christus, zal ik in Uwe waarheid, dat is Gode welbehaaglijk wandelen. De dichter openbaart dus zijn zielsbegeerte.

Een huichelaar bekommert er zich niet om of het waarheid in zijn binnenste is, of dat hij in de waarheid wandelt. David kende het zondige en het verfoeilijke van zijn zonden. Hij had het in zijn leven ervaren. Hij wist het hoe het met hem ging toen hij van de weg der waarheid was afgeweken en in overtreding geleefd had met de vrouw van Uria. Hoe het met hem ging nadat hij Uria had laten doden. Toen kon hij de grootste zonde doen. Eén ding kon hij echter niet, hij kon zich niet uit het harte Gods zondigen. God kon niet van David af.

Mijn toehoorders, David is zeker bang geworden van zichzelf, omdat hij wist wat er in hem woonde, en daarom bidt hij: "Leer mij, HEERE! Uw weg; ik zal in Uwe waarheid wandelen." Ge kunt nergens banger voor zijn dan voor jezelf. De meeste mensen zijn bang voor een ander, en veroordelen een ander, maar als je jezelf hebt leren kennen dan is er geen groter zondaar. Wij lezen van David in 1 Samuël 27 dat hij voor Saul naar Gath vluchtte, en zeide tot Achis: "Indien ik nu genade in uwe ogen gevonden heb, men geve mij een plaats in een van de steden des lands," waarop hem de stad Ziklag werd toegewezen. David toog echter steeds uit met zijne mannen om te gaan plunderen, en als door Achis aan David werd gevraagd: "Waar zijt gijlieden heden ingevallen?", dan loog David, want dan antwoordde hij: "Tegen het zuiden van

Juda." Hij was dus van de rechte weg af. Hij wilde van de verdrukking af zijn, want de profeet Nathan had hem gezegd: blijf in de woestijn van Juda, doch hij kreeg het daar te benauwd, en daarom verkoos hij de Filistijnen. Wat is echter het gevolg hiervan geweest? Met eerbied gesproken, God heeft zijn hele boeltje verbrand en heeft hem terug gehaald, en wel om deze reden, omdat God hem lief had. God wist hem weer op de weg te brengen, want toen zijn have en goed, zijn vrouwen en de vrouwen en kinderen des volks waren weggevoerd, werd David zeer bang, want het volk sprak van hem te stenigen. Toen zeide David tot de priester Abjathar, de zoon van Achimélech: "Breng mij toch de efod hier." Dan krijgt David de Heere weer nodig en gaat weer naar de weg vragen. Dan wordt David weer eerlijk voor God.

Ook lezen wij nog in 2 Samuël 24 van David dat hij van de weg af was, en niet in de waarheid wandelde. Hij zegt tot Joab, zijn krijgsoverste, die bij hem was: "Trek nu om, door alle stammen van Israëel, van Dan tot Ber-Séba toe, en tel het volk, opdat ik het getal des volks wete." Joab echter, een onbekeerde man, zeide tot David: "Nu doe de Heere, uw God, tot dit volk, zo als deze nu zijn, honderd maal meer, dat de ogen van mijnen heer de koning het aanzien; maar waarom heeft mijn heer de koning lust tot deze zaak? Doch des konings woord nam de overhand tegen Joab, en tegen de oversten des heirs." Na de telling, die op zichzelf niet zondig was, maar het doel waartoe hij het liet doen, lezen we in 2 Samuël 24 : 10: "En Davids hart sloeg hem."

Mijn toehoorders, hieruit kunnen we leren dat we maar niet teveel van onszelf moeten denken, omdat we het zo goed geleerd hebben of zo goed bekeerd zijn, maar laat ons er van doordrongen zijn hoe afhankelijk wij zijn, en hoe nodig het is bewaard te mogen worden om in de waarheid te wandelen.

"Leer mij, HEERE! Uw weg; ik zal in Uwe waarheid wandelen." Dat dát onze zielsbegeerte mocht zijn, om waar te zijn voor God en Christus, want buiten Christus is niemand waar. God is waarachtig en alle vlees is leugenachtig. In Christus Jezus zijn we waar. Waarin kunnen we in de waarheid wandelen? Christus heeft nagelaten in Mattheüs 10 : 38: "En die zijn kruis niet op zich neemt, en Mij navolgt, is Mijns niet waardig," en in Lukas 14 : 27: "En wie zijn kruis niet draagt, en mij navolgt, die kan Mijn discipel niet zijn." En om nu zo'n Christus te aanvaarden, aanvaardt ge Hem met een kruis. Het hedendaagse Christendom neemt een Jezus aan zonder kruis. Ze kunnen ermee naar de radio luisteren of naar de televisie kijken en ermee op de dansvloer zijn. Ze kunnen er van alles mee doen, met de naam van Christus en christelijk, maar het is gebroeid uit de hel en door de duivel in hun hart gegeven. Waar echter God de Heilige Geest het werkt, daar krijgen ze Christus, maar ook Zijn kruis, waardoor ze worden gevormd naar en door de waarheid, om waar te zijn en in de waarheid te wandelen.

Daarom zegt ook David: "Ik zal in Uwe waarheid wandelen." Als David zich weer bij vernieuwing alleen aan Christus mocht houden, als de grote Leraar der gerechtigheid, als de enige Hogepriester en als de gezegende Koning, als Leraar Die hem alleen kon onderwijzen, als Priester Die hem dient met Zijn bloed en voorbeding, en als Koning Die hem bewaarde en beschermde, dan was David oprecht voor God, en kon hij in de waarheid wandelen.

Wij noemden u als tweede hoofdgedachte, een openhartige zielsbehoefte.

Waarin bestond die? Dat was een vrucht van God de Heilige Geest, want het is het werk des Heiligen Geestes, om zondaren op de weg te brengen, en om ze in en door Christus waar te doen zijn, en waar te maken voor God. Wandelen in de waarheid, dat was Davids zielsbehoefte om eerlijk door God voor God te zijn. Dat ligt al in het hart van een zondaar waarin God, bij aanvang, Zijn liefde komt uit te storten. Die wenst

eerlijk en oprecht te zijn voor de Heere. We lezen in 1 Petrus 5 : 5: "En zijt met de ootmoedigheid bekleed." In David treffen we zo'n mens aan die met ootmoed bekleed is. Zo is het ook met de Kerke Gods. Die verwaardigd mag worden om in en door de waarheid geleid te worden en te mogen wandelen, ach, die zal oprecht voor God zijn en bekleed zijn met het nederige kleedje van ootmoed.

Mijn toehoorders, de eerste zonde is leugen en hoogmoed geweest. De duivel begon met liegen om Eva tot hovaardij te verwekken. Leugen en hoogmoed gaan altijd samen. Als wij echter in de waarheid mogen wandelen, dan zegt Christus in Mattheüs 11 : 29: "Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen."

Laat ons tenslotte nog overgaan tot het behandelen van ons derde punt: "Verenig mijn hart tot de vreze Uws Naams." De bidder toont zijn liefde tot de naam des Heeren, om in de vreze des Heeren te gaan.

We vinden hier een wonderlijke uitdrukking van David: "verenig mijn hart." Had David dan een dubbel hart? Nee, David had een gebroken hart, een verslagen geest. Een dubbelhartig man is ongestadig in al zijn wegen. We kunnen God niet dienen en de mammon

David had behoefte dat zijn hart verenigd werd, met als doel: *de vreze van Uw Naam*. Hij wenste in de vreze te wandelen, met andere woorden: hij wenste in godzaligheid te mogen wandelen.

David heeft het hier niet over z'n eigen naam, dat die geëerd en erkend moet worden, maar over de naam des Heeren. Hij drukt hier zijn zielsbegeerte uit om de weg te bewandelen, en door het openbaren van de waarheid in de vreze des Heeren te gaan. Christus begint in het aller-volmaakste gebed met: "Uw naam worde geheiligd." De liefde in het hart van David tot de naam des Heeren deed hem dit gebed doen. Het ging hier niet over zichzelf maar dat de naam des Heeren geheiligd, geëerd en gevreesd werd. Hebt ge wel eens opgemerkt, dat het in het boek der Psalmen dikwijls voorkomt dat die mensen het niet hebben over hun eigen naam, maar over de naam des Heeren. In Psalm 9 : 11 zegt David: "En die Uwen Naam kennen zullen op U vertrouwen, omdat Gij, HEERE! niet hebt verlaten degenen, die U zoeken." Waar nu de waarachtige vreze Gods gekend wordt, gewerkt door God de Heilige Geest, daar gaat het over de naam des Heeren. *O, die zoete naam, die VADERNAAM.*

Als we onze tekst nauwkeurig nagaan dan vinden we dat het gaat over God de eerste Persoon in het aanbiddelijke Wezen. David leert van Hem de weg en dat hij door Hem en door Zijn Geest in de waarheid wandelt, opdat hij weer eindigt in de oorsprong, om God te prijzen in eeuwigheid. David gaat hier door de liefde, als het ware begeren, dat hij straks eeuwig mag doen: Psalm 72: 11:

*Zijn naam moet eeuwig eer ontvangen!
Men loov' Hem vroeg en spa,
De wereld hoor' en volg' mijn zangen
Met Amen, Amen, na!*

Het gaat over de naam des Heeren, het is een sterke toren, daar zoekt de zondaar zijn toevlucht. De vrucht daarvan is dat hij God gaat loven:

*Heer, mijn God, ik zal U loven,
Heffen 't ganse hart naar boven;
'k Zal Uw naam en majesteit
Eren tot in eeuwigheid.*

Mijn toehoorders, waar gaat het bij ons over? Laat ons met de waarheid tot ons zelf inkeren. In zoverre we nooit geen behoefte gehad hebben om van God de weg der zaligheid geleerd te worden, dan zijn we diep te betreuren, dan zullen we u zeggen welke weg gij dan bewandeld. Al is het nog zo godsdienstig, dan houden uw treden de hel vast en die weg bewandelt u, want er zijn maar twee wegen. We zijn op de een of op de andere weg.

Velen onder ons kennen de plaat van de brede en de smalle weg. Als we die plaat nu goed bekijken, dan zien we daar een jongen gaan met een pakje op zijn rug; die was niet op de brede maar ook niet op de smalle weg. Op het hoekje bij de poort zit er echter een die een pak op zijn rug heeft, vlak bij de poort maar niet op de weg. Deze zegt: "Mijn ongerechtigheden gaan over mijn hoofd, als een zware last zijn ze mij te zwaar geworden." Dan zien wij ook nog een leraar die roept: "Ga in door de enge poort." Om op de weg te komen, die leidt naar Jeruzalem, die leidt naar het harte Gods. Tenslotte zijn er ook nog die voor twee poorten staan. Boven de breedste poort staat: "Welkom." Achter die breedste poort is de brede weg. Daar kan het er nog godsdienstig naar toe gaan. Daar zijn ook dubbelhartige mensen, God wat en de wereld wat, dat mag wel op de brede weg. Maar

Mijn toehoorders, als we eens verwaardigd mogen worden om het eens te leren kennen dat we de weg niet weten, dan zouden we u de raad willen geven, gebruikt dan Gods getuigenis: "Heere ik weet niet in te gaan: Leer mij, HEERE! Uw weg, doe mij in de waarheid wandelen." Als U mij die leert zal ik in de waarheid wandelen. Bedenk toch hoe noodzakelijk het is Christus te leren kennen als de Weg, de enige Weg, de van God verkorene, aangewezen, rechte en zuivere Weg. Als er onder ons zijn, die deze Weg bewandelen maar door zoveel tegenspoeden niet meer weten of ze op de Weg zijn. Ach, dat God u dan genade mocht geven, om uw hart terug te mogen vinden in Gods Woord, en Gods Woord terug te mogen vinden in uw hart.

"Leer mij, HEERE! Uw weg; ik zal in Uwe waarheid wandelen; verenig mijn hart tot de vreze Uws Naams." Opdat Gij uit Uw werken verheerlijkt en Uw naam geëerd en geprezen worde, hier in beginsel. En als we straks aan het einde van de loopbaan zullen zijn en lichaam en ziel verenigd zullen worden, dan zullen we eeuwig des Heeren Naam loven en verheerlijken. Daar zal het dan gelden:

*Goedertieren Vader,
Milde Zegenader!*

Dien naam, zo heilig, groot en goed is te prijzen tot in eeuwigheid. Amen.

Dankgebed.

Psalm 68 : 4.

2. Job voor Gods Rechterstoel, biddende om genade.

Zingen Psalm 86 : 3 en 6.

Lezen Job 9.

Votum.

Zegengroet.

Gebed.

Naar aanleiding van het ons zo-even voorgelezen 9e hoofdstuk uit het boek Job, vragen wij uw aandacht voor het 2e gedeelte van het 15e vers, waar Gods Woord aldus luidt:

"Mijn Rechter zal ik om genade bidden."

We wilden uw aandacht bepalen bij:

1. Job kende God als zijn Rechter.
2. Job kende zichzelf als een zondaar, en
3. Job kende Christus; waarom hij op genade pleit.
om dan te eindigen in de oorsprong der zaligheid, God

Wij zullen trachten een ogenblik tot lering en onderwijzing te spreken, doch zingen vooraf uit: Psalm 33 : 11.

Mijn toehoorders, wij vinden hier een bekeerd mens aan het woord. Nee, wij zeggen het niet goed. Wij vinden hier een mens aan het woord, die door bekering, onbekeerd geworden was. Bekering is een nuttige en gezegende zaak. Bekeerd te zijn is gevaarlijk, maar dat bekeerden voortdurend onbekeerd moeten worden is kerkelijk. Wij durven hier met vrijmoedigheid te zeggen dat er een kind van God aan het woord is. Want de Heere heeft van die man gezegd, dat er niemand op aarde was, gelijk als Zijn knecht Job. Oprecht en vroom, Godvrezende en wijkende van het kwaad. Nu vinden wij die man, met alle genade die God verheerlijkt heeft, in onze tekstwoorden als een zondaar. Dus niet: ik ben bekeerd, en ik heb het zo goed geleerd, maar als een zondaar.

Ten eerste verloor Job al zijn have en goed en ook nog zijn kinderen, en dan zegt hij nog - dat is Godzaligheid - "De Heere heeft gegeven, de Heere heeft genomen; de Naam des Heeren zij geloofd!" Dan neemt God nog van hem weg zijn gezondheid, en slaat hem met boze zweren, van zijn voetzool af tot zijn schedel toe. "En hij nam zich een potscherf, om zich daarmee te schrabben; en hij zat neder in het midden der as. Toen zeide zijne huisvrouw tot hem: Houdt gij nog vast aan uwe oprechtheid? zegen God, en sterf." Met andere woorden, man maak er een eind aan, breek met God.

Maar hij zeide tot haar. "Gij spreekt als een der zottinnen spreekt; ja, zouden wij het goede van God ontvangen, en het kwade niet ontvangen?"

In dit alles zondigde Job met zijne lippen niet." Dus is hem nu alles ontvallen, eerst zijn vee en kinderen, daarna zijn gezondheid en tenslotte ook zijn vrouw, want die wenste hem toe er maar een eind aan te maken, want dan was hij uit zijn lijden. Vervolgens kwamen er nog drie vrienden, om hem te beklagen, en om hem te vertroosten. Zij hebben zeven dagen met hem op de aarde gezeten en zeven nachten;

en niemand sprak tot hem een woord; want zij zagen dat de smart zeer groot was. Wij vinden echter in Psalm 41: "Welgelukzalig is hij, die zich verstandig gedraagt jegens een ellendige."

Het waren drie mensen die ook genade hadden leren kennen, zij zagen dat zijn smart zeer groot was, doch hadden geen woord van troost. Weet u wat zij wel gingen doen? Zij gingen hem verdenken en verdacht maken, dat hij een bijzondere zonde gedaan had, en leest men het boek Job, dan staat dit vol met beschuldigingen. Ja, zelfs nog wel zover, dat hij wel een huichelaar kon zijn. Dus daar zat die man. Alles was hem ontvallen, en nu zijn vrienden hem nog beschuldigden, bleef hij alleen over. Maar nu vinden wij echter dat Job zich niet onderwerpt aan het oordeel van zijn vrienden. Maar wat doet hij dan?

Wel dan gaat hij zeggen: "mijn Rechter - niet een rechter, niet de rechter - maar mijn Rechter zal ik om genade bidden." Wat wil Job hiermee zeggen?

Wij hebben U gezegd in de eerste plaats: ***Job kende God als zijn Rechter.***

Mijn toehoorders, wij vinden hier een zeer wonderlijke zaak. Het is de mensen, hetzij dieven, moordenaars of inbrekers, niet aangeboren om naar een rechter te gaan, wanneer zij iets op hun geweten hebben. Hier lezen wij echter van een mens die zelf naar zijn Rechter gaat. Hij zegt zelfs: mijn Rechter. Heeft Job geen dagvaardiging gekregen dat hij voor de rechtbank moest verschijnen? Nee, Job gaat zelf naar de Rechter. En hoe kende Job zijn Rechter?

Ten eerste kende hij Hem in Zijn vlekkeloze heiligheid, en ten andere kende hij Hem in Zijn onkreukbare rechtvaardigheid. Dus Job wist dat, als hij bij zulk een Rechter kwam, Hij hem moest verdoemen, want God moet, krachtens Zijn heilig recht, de zonde straffen.

Ten andere wist Job dat hij God beledigd had, dat God Zijn rechtvaardigheid handhaafde, en dat hij daardoor geen bestaan had voor God. Job moest zichzelf dus veroordelen en stoorde zich daarom niet aan het oordeel van een ander.

Dat is geweest uit de kennis van God, want anders probeert men zo lang mogelijk uit de handen van de rechter te blijven, en wel daarom omdat een rechter het recht moet handhaven.

Mijn toehoorders, daar zal eens een dag aanbreken dat wij geroepen zullen worden voor de Rechter, die in Zijn vlekkeloze heiligheid en onkreukbare rechtvaardigheid, een richterlijk vonnis zal vellen. Daaraan zal niemand ontkomen. De dagvaarding hebben wij allen thuis, en waarin zal deze bestaan? Het is de mens gezet eenmaal te sterven, en daarna het oordeel. Dan zal de Rechter ons dagvaardigen, en zullen wij gericht worden. Hier vinden wij in Job een mens, die, vóór dat hij gaat sterven, met zijn Rechter in aanraking komt.

Een mens, die nog geen dagvaarding in deze zin had ontvangen, dat hij aan zijn ziekte zou sterven, maar die wel een doodskwaal had, en met de pestzweren was bevangen en veroordeelt. Maar Job zegt: "Mijn Rechter zal ik om genade bidden." Hij geeft daarmee te kennen, welk een schuld hij tegenover die Rechter heeft. Nu weten wij allen dat een Rechter het recht handhaaft. Die nu ooit zalig zullen worden, krijgen hier met die Rechter te doen.

Mijn toehoorders, wij zeggen dit met ernst, omdat wij een tijd gaan beleven waarin er zoveel godsdienst, zoveel bedrog, zoveel beschouwing en zoveel bevatting is van de waarheid, dat men voor zaligmakend werk houdt. Waardoor men meent te hebben of te bezitten en denkt bekeerd te zijn, doch nooit met de Rechter in aanraking geweest is, en die buiten het recht en de Rechter om zoeken zalig te worden of menen zalig te

zijn. Dat is een vrucht van blindheid en onkunde. Het is zulk een ernstige zaak, Mijn toehoorders, daar wij maar één ziel voor de eeuwigheid hebben. Het is noodzakelijk, dat wij niet alleen met de Rechter in kennis gesteld worden, maar ook dat wij met Hem in aanraking komen.

Job doet nu een gebed, en dat gebed is alleen genade. Tot wien doet hij dat? Tot de tweede Persoon? Nee, hij moet bij de eerste Persoon zijn. In de orde des heils, welke God met Zijn volk houdt, krijgen zij met de eerste Persoon te doen, het aanbiddelijke Wezen Gods. Wij lezen van Adam, toen hij gevallen was dat hij van God af vluchtte. Dat woont in elk mensenhart, want in werkelijkheid is de mens angstig en vreesachtig voor God. En waarom dat? Wel wij hebben gezondigd, en al is het consiëntieus dat wij dat weten, dan vrezen wij voor de straf. Hier is echter een mens, die zijn Rechter kent. Wij lezen van hem dat hij geen harde gedachten van zijn Rechter heeft, en dat vindt zijn oorzaak in dat hij kennis aan Hem had. Iedereen krijgt met de Rechter te doen, maar er is een volk op aarde, dat hier aan deze zijde van het graf met Hem in aanraking komt. Job was zulk een mens, hij was gerechtvaardigd.

Nu wordt het een wonderlijke zaak. Als God door Zijn Geest in het hart van een zondaar, in de overtuiging, gaat werken, dan vlucht hij niet van God af. Let echter goed op, wij hebben het nu niet over wat een mens zelf doet en werkt, maar wat Gods Geest werkt, zodat hij zelfs met David gaat zeggen: "Laat mij toch in de hand des Heeren vallen." 1 Kron. 21 : 13.

De grondslag is dat Job kennis aan zijn Rechter had. Hij had van Hem opgedaan dat Hij een God was, Die nooit moe wordt van vergeven, en voor Wien het niet moeilijk is om te vergeven. Die Rechter was dus vergevensgezind, want hoe zou Job anders kunnen zeggen: "Mijn Rechter, niet de Rechter van die of die, maar Mijn Rechter zal ik om genade bidden." Job wist dus dat God genadig was, dat had hij in zijn leven ondervonden, want wij vinden in Job 19 : 25 dat hij zegt: "Want ik weet, mijn Verlosser leeft," dus niet: ik weet dat er een verlosser is.

Job was verlost geworden op grond van de losprijs van Gods Zoon. Op diezelfde grond had Job vergeving ontvangen, dus was Job niet afbekeerd. Bekering is een zeer gewichtige zaak, doch bekeerd te zijn is twijfelachtig, is gevaarlijk. Maar als bekeerde voortdurend bekeerd te moeten worden, is kerkelijk en naar Gods Woord. Houdt dit in gedachte,

Mijn toehoorders, dat de satan er niet om geeft waar een mens zich mee verheft.

Het zou kunnen zijn dat er onder ons waren, die wel enige kennis van die Rechter hebben, en om het U nu zo duidelijk mogelijk te maken, willen wij een eenvoudig exempel geven.

Iemand was onrecht aangedaan. Hij wist niet tot wie hij zich wenden moest omdat de gemeentelijke overheid hem had afgewezen. Tenslotte heeft hij zich tot de rechtbank gewend, waar hij een onderhoud aanvraag bij de rechter. Hij kreeg echter ten antwoord, dat de rechter niet te spreken was. Door voortdurend aan te houden, werd hem tenslotte toegang verleend tot de rechter. Nadat hij zijn bezwaren had bekend gemaakt en uiteengezet wat de bedoeling van zijn komst was, antwoordde de rechter, dat hij zijn zaak niet kon waarnemen, want, zeide de rechter, "ik ben rechter." De man stond verbaasd en begreep de bedoeling van de rechter niet. Tenslotte werd hem duidelijk gemaakt, dat hij als rechter zijn zaken niet kon waarnemen, doch dat hij een zoon had die advocaat was.

Hem werd aangeraden de advocaat te gaan bezoeken en hem alles te vertellen wat hij op zijn hart had, want, zei de rechter, dan kan de advocaat de zaak aanhangig maken bij de rechtbank, en dan zal ik recht spreken.

Mijn toehoorders, begrijpt u onze bedoeling? Als Job zegt: "Mijn Rechter zal ik om genade bidden," dan weet hij op welke grond hij tot Hem nadert. Dus niet zo maar, nu ga ik met mijn schuld naar God, want wij staan er soms verstomd van, hoe lichtvaardig men hierover spreekt: ik ga naar God toe.

Mijn toehoorders, wij moeten er rekening mede houden dat God een God is, Die Zijn rechten handhaaft en naar recht zal oordelen. In de weg der overtuiging is het wel een eigenschap van de overtuigde dat hij weet, dat hij bij God aan de deur moet zijn, maar geen harde gedachte van God behoeft te hebben. Het ongeloof, dat heeft harde gedachten van God, maar daar, waar God de Heilige Geest zaligmakend in het hart van een zondaar werkt, kleeft men God aan. Niet zoals het wel eens wordt uitgedrukt: je moet die onbekende God maar aanroepen, want dat bestaat niet. De heidenen, die roepen een onbekende God aan, maar wij leven onder de openbaring van het genadeverbond en de verbondsgetuigenissen. Job had kennis aan zijn God. En waar nu God door de Heilige Geest zaligmakend werkt, daar krijgt men ook kennis aan die God. Daarom zegt Christus: "Dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen."

Daarom,

Mijn toehoorders, is het zeer noodzakelijk dat wij Godskennis verkrijgen.

Job zegt niet: ik zal naar mijn Rechter gaan, en me daar verdedigen, of ik zal Hem een belofte doen opdat Hij mij nog uitstel geeft, of ik zal vragen of Hij zachtkens met mij wil handelen.

Nee,

Mijn toehoorders, niets van dat alles, Job kende zijn Rechter, en omdat hij Hem aldus kende Die Zijn rechten handhaaft, maar ook als een God in Christus, zegt hij: "Mijn Rechter zal ik om genade bidden."

Als de zonden tegen ons getuigen als beschuldigers, ja,

Mijn toehoorders, dan kunnen wij wel vrezen. Maar wat predikt Job hier? Hij gaat hier bekennen dat hij een zondaar was, hoewel God van hem gezegd had, dat hij oprecht was, vroom, godvrezende en wijkende van het kwaad. Job had uit de Godskennis, zelfkennis. Op de ganse aarde was er niemand, die zijn schuld uit kon delgen, zijn ongerechtigheid uit kon wissen en zijn zonde kon vergeven, dan alleen zijn Rechter.

Mijn toehoorders, wat baat het een mens, die in de gevangenis zit, dat iedereen zegt dat de straf niet zo zwaar zal zijn. De rechter, die spreekt alleen recht en vrij.

Mijn toehoorders, wij beleven zo'n ernstige tijd, laat ons er rekening mede houden dat wij maar één ziel hebben voor de eeuwigheid. Laat ons niet lichtvaardig handelen met wat gemoedelijkheid of met wat indrukken en gestalten. In Job vinden wij de rechte gestalte, een zondaar voor zijn Rechter. Wij lezen van Job niet dat hij zich eerst wat op zal knappen, hij kon dit niet, want hij was overdekt met pestzweren.

Mijn toehoorders, als wij kennis gaan krijgen van onze zonden, en onze verloren staat, en alle bestaan missen voor God, dat er in en buiten de hemel en op de aarde niemand is dan alleen God, Die onze zaken uit kan richten, waar moeten wij dan anders heen? Daar zegt de Psalmddichter van in Psalm 123 : 1 en 2: "Ik hef mijn ogen op tot U, Die in de hemelen zit. Zie, gelijk de ogen der knechten zijn op de hand hunner heren; gelijk de ogen der dienstmaagd zijn op de hand harer vrouw; alzo zijn onze ogen op den Heere, onzen God, totdat Hij ons genadig zij."

Wanneer Job zegt: "Mijn Rechter zal ik om genade bidden," sluit hij daarmee alle eigen werken van een mens, als waardeloos, uit. Uit de Godskennis kende Job zijn God. Die nu ook hiertoe verwaardigd wordt, en tot de wetenschap komt dat God van Zijn recht geen afstand kan doen, maar moet handhaven, die moet gaan bekennen dat het enkel genade is, enkel en alleen genade. David bidt in Psalm 51 : 3: "Wees mij

genadig, o God! naar Uwe goedertierenheid."

Zelfs al is het dat wij enige kennis hebben van de Persoon des Middelaars, houdt er dan toch rekening mee dat, zolang de Rechter Zich nog niet uitgesproken heeft, wij nog geen bestaan hebben voor de Rechter. Er zijn er wat bekeerd, in onze tijd, buiten de Rechter om. God geve, dat wij er voor bewaard mochten worden om met toestanden en bemoeienissen een bekeerd mens te zijn. Allerwegen hoort men de uitdrukking: in onze tijd gebeurt dat zo maar niet iedereen, je moet God vrijlaten, en je mag de Heere niet dwingen.

Mijn toehoorders, er wordt wat af geredeneerd, dat enkel maar in de hersens zit en niet in het hart. Hier is echter een man die om genade bidt, hij moet God vrijlaten of Hij hem genade wil geven of niet. Daar gaat het nu juist over, want waar God vrijgelaten wordt daar verheerlijkt God genade.

Thans gaan wij over tot het verhandelen van ons tweede punt n.l.: ***Job kende zichzelf als een zondaar.***

Het is noodzakelijk dat wij de Rechter leren kennen in de weg der overtuiging. Laat een ieder ernstig hierover nadenken, dat de Rechter een rechtelijke uitspraak moet komen te doen. Na ontvangen genade kunnen sommige mensen zo gemakkelijk zeggen: ik ben met een Drieënig God verzoend, en ik ben bekeerd. Dit standpunt is zeer gevaarlijk, want dan kunnen wij zo hoog verheven zijn, dat wij boven de waarheid uitgroeien.

Wij lezen van de godvruchtige Joh. Groenewegen dat hij als predikant vele jaren het Woord had uitgedragen, boeken geschreven en veel vrucht op zijn arbeid had, dat hij op zijn sterfbed lag. Een collega van hem kwam hem opzoeken en vroeg aan hem: "Wel broertje, hoe maak je het op je sterfbedje?"

Het antwoord was: "Hier ligt een mens die arm, blind, jammerlijk en naakt is, maar ik ben nu net geschikt voor die dierbare Borg, voor Koning Jezus, want Die raapt Zijn volk weg."

Dus deze man was niet ongelovig. Hij zeide niet, hier ligt een bekeerd, een gerechtvaardigd mens, een predikant, wij moesten er maar een versje op zingen. Nee, een mens die arm, blind, jammerlijk en naakt was.

Job was ook een mens die in Zijn armoede terneder zat, daar zegt de apostel Jakobus van: "Gij hebt de beproeving Jobs gezien en gehoord, en gij hebt het einde des Heeren gezien." Job komt als bekeerd mens in de oven der verdrukking en in die oven bleek, wat Job nog van Adam omdroeg. In de beproeving kan de Kerke Gods er achter komen wat zij nog van Adam sloop hebben.

In het eerste en tweede vers van ditzelfde hoofdstuk lezen wij: "Maar Job antwoordde en zeide: Waarlijk, ik weet dat het zo is; want hoe zou de mens rechtvaardig zijn bij God?"

Een gezegende wetenschap met alles wat achter hem lag. Met alle weldadigheden van het genadeverbond, kende Job zichzelf als een zondaar, als een schuldenaar. Wat is nu het schoonste kenmerk van de zaligmakende werking van God de Heilige Geest, wat doet die Heilige Geest? Die brengt Gods volk altijd maar weer in de schuld, en hierdoor worden ze bewaard, om er boven te staan. Ach, algemeen wordt dit niet meer zo verstaan. Als wij van ons zelf geen gedachte meer over hebben, en niet meer kunnen denken over onze roeping, noch over onze rechtvaardigmaking, noch over onze heiligmaking, noch iets van onszelf kunnen voortbrengen, dan kan die God ons zo liefelijk tegemoet komen met de woorden: "Ik doe wandelen op de weg der gerechtigheid, in het midden van de paden des rechts. Ik, ik doe wandelen, opdat ik Mijn liefhebbers doe beërven, wat bestendig is, en Ik zal hare schatkamers

vervullen."

Dan wordt men steeds maar weer hierbij bepaald: Ik kan niets in mijzelf wat God kan behagen, maar dat Christus nu voor Zijn rekening genomen heeft: Ik doe wandelen. Hij werkt op Zijn eigen eer aan Wat wil dat eigenlijk zeggen: Ik doe wandelen? Ik neem U bij de hand. *Hoe het ook moog tegenlopen, gestadig op Zijn goedheid hopen.* Job kende zichzelf als een zondaar. Zo is het ook met de Kerke Gods, die leren zich ook kennen als zondaars. Dat begint al in de weg der overtuiging. Waar moeten zij van overtuigd worden? Wel van hun zonden en van hun schuld. Om het weer voor God goed te maken proberen ze van deze zonden en schuld, die ze zo zwaar op het hart ligt, af te komen, doch een poging welke nooit gelukken zal.

Hebt u wel eens opgemerkt in het boek van Bunjan, de Christenreize naar de eeuwigheid, dat er verschillende mensen op de weg waren, doch dat er maar één was die van zijn pak niet af kon komen. Die bleef geballast met dit pak, totdat hij aan de voet van het kruis terecht kwam, en daar raakte hij zijn schuld kwijt. In onze tijd zijn er velen die hun schuld kwijt zijn buiten het kruis en het recht om. Wij zouden God wel willen bidden en smeken of God door Zijn Geest kwam te werken, opdat wij eerlijk door en voor God gemaakt zouden worden. Wij hebben geen harde, maar milde gedachte van God. En waarom?

Omdat Hij nooit moe wordt om te vergeven. Wij mensen worden het wel eens moe. Petrus vraagt aan Christus: "Hoeveel malen zal ik mijn broeder vergeven? Zevenmaal?" Doch dan antwoordt Christus: "Niet zevenmaal, maar zeventig maal zevenmaal." Hij wil hiermede zeggen; je moet altijd vergeven.

Wanneer Christus in het volmaakte gebed Zijn Kerk leert bidden: "Vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren," dan dienen wij ten allen tijde vergevensgezind te zijn, en blijkt het dat wij dat niet zijn, dan zijn wij huichelaars. Maar God is altijd vergevensgezind, daarvan zegt de dichter in Psalm 86 : 3:

*Heer', door goedheid aangedreven,
Zijt Gij mild in 't schuldvergeven.*

Wij lezen in het 42e hoofdstuk van het boek Job, vanaf het 7e vers dat de Heere tot Elifaz de Themaniet, zeide: "Mijn toorn is ontstoken tegen u, en tegen uwe twee vrienden; want gijlieden hebt niet recht van Mij gesproken, gelijk als Mijn knecht Job," enz.

Zij moeten in opdracht van de Heere naar Job, opdat hij voor hen bidde, want zegt Hij: gijlieden hebt niet recht van Mij gesproken. Ook hadden zij Job verdoemd en beschuldigd, dat hij de weduwen en wezen tekort gedaan had. En als de vrienden tot Job zijn gekomen, dan lezen wij niet dat Job hen verwijt. De oorzaak hiervan was dat Job zichzelf kende, en een zondaar voor God geworden was. Daarom, zegt Job, verfoei ik mij, en ik heb berouw in stof en as. Job 42 : 6. Een bekeerd mens. Bekeerd te zijn hoort men zoveel niet meer in onze tijd.

Met een beetje gave en kennis kan men er veel van terecht brengen. Maar God gaat hier Job bearbeiten zodat hij aan Zijn voeten terecht komt als een schuldenaar. Daar zegt David van in Psalm 25 : 5:

*Wil mij, Uwen Naam ter eer,
Al mijn euveldaân vergeven;
Ik heb tegen U, o Heer',
Zwaar en menigmaal misdreven.*

Hier gaat het niet over de naleving der zonden, maar de Kerke Gods krijgt in de doorleving te ervaren, dat zij steeds grotere zondaars worden. En wanneer zij zelfs in

de weg der heiligmaking steeds grotere zondaars worden, daar worden zij armer en ellendiger, waarvan Gods Woord spreekt: "Ik zal mij doen overblijven een ellendig en een arm volk."

Wij zouden u een vraag willen stellen, beginnende bij degenen aan wie God genade verheerlijkt heeft. Hoe staat gij tegenover uw gezin, uw gemeente, als inwoner van ons diep gezonken Vaderland, hoe staat ge daar tegenover? Hoe staat het met onze gedachten, woorden en werken? Wat is ons dagelijks leven? Wat krijgt God van ons? Hoe beantwoorden wij Zijne liefde? Aan Zijn roeping, aan Zijn heiligmaking? Hoe beantwoorden wij Hem in wat Hij ons gegeven heeft in het tijdelijke, spijs en drank, kleding en onderdak, en dan tenslotte nog het grootste wat Hij ons geven kon, Zijn dierbaar Woord?

Ach, mijn toehoorders, wij leven in een land, waar land en volk nog zo bevoorrecht zijn geworden, dat Hij de kandelaar nog niet van zijn plaats heeft geweerd, waar lichtende lichten op de kansel hebben gestaan. Hoe hebben wij hieraan beantwoord; ligt er bij ons niet een hemelhoge schuld?

Mijn toehoorders, Job kende zijn schuld, en beledde ze voor God. Daarom zegt hij: "mijn Rechter zal ik om genade bidden."

Het zou tot bemoediging kunnen zijn, indien er onder ons waren, die in de weg der overtuiging soms denken, dat ze teveel gezondigd hebben. Soms denken dat ze te zwaar en te lang of tegen licht en beter weten in gezondigd hebben.

Als God genade verheerlijkt heeft dan kunnen wij weten, dat wij de zonden niet zo maar vrijwillig kunnen laten, want dan ontbrandt er een strijd tegen de zonden, maar ach, hoe menigmaal moeten wij het verliezen. Maar daarom heeft ook Christus, in het aller-volmaaktste gebed, achtergelaten: "Vergeef ons onze schulden;" wat ons dagelijks gebed wel zou mogen zijn. Wanneer wij hier een ogenblik bij stil staan, dan moeten wij wel zeggen: Wie is toch God? Dus als God als Rechter de zonden kan vergeven, waar moeten wij dan anders heen? In de hemel en op de aarde is er niemand die dat kan.

Laat ons thans overgaan tot ons derde punt: ***Job kende Christus; waarom hij op genade pleit.***

Job die zijn Rechter maar ook zijn schuld, en zichzelf kende, had echter ook nog iets anders leren kennen. Job kende Christus. In Job 19 : 25 zegt hij: "Want ik weet, mijn Verlosser leeft." Met grote vrijmoedigheid gaat hij tot Hem. Job kende zijn Verlosser, Die hem verkoren had in de nooit begonnen eeuwigheid. Hij heeft mogen leren dat God door het dierbaar bloed van Christus was voldaan, en op grond van dat dierbare, voldoende bloed van Christus, had Job vrijmoedigheid, om genade te bidden.

Zijn er onder ons, die wel eens beleden hebben dat de Middelaar Gods en der mensen aan hun ziel is geopenbaard, hoe is Hij dan aan uw ziel ontdekt?

Dat zijn dingen, waar wij wel eens ernstig bij stil moeten staan. De ondervinding leert dat er zijn, die menen dat het wel eens zo geweest is, maar in de vruchten komt het wel anders openbaar. Daar kan wel iets van het Evangelie open geweest zijn, dat een mens nog zalig kan worden, maar als de Middelaar aan onze ziel is geopenbaard, als liet enig Middel, hoe komt het dan, dat men niet in de handen Gods durft vallen? Wat is de oorzaak dat er zo weinigen zijn, die met Job durven bidden: "mijn Rechter zal ik om genade bidden?"

Op de aangebrachte gerechtigheid van Christus, is God bereid om vrij te spreken, om zo de zonden te vergeven, en achter Zijn rug te werpen in een zee van eeuwige vergetelheid. Om ze in der eeuwigheid niet meer te gedenken, want Christus heeft aan het recht voldaan, Christus heeft de schuld geboet, en met Zijn dierbaar bloed de toorn

Gods, tegen de zonde geblust. Velen hebben het nog graag, dat zij in hun gestalten worden opgebouwd. Het is een geest des tijds, dat zij hiervan de grond van hun zaligheid maken. Zij hebben hoop dat het nog wel terecht zal komen. Zij hebben een hoop, omdat zij enige belevissen kunnen bespreken, dat zij levendgemaakte mensen zijn.

Mijn toehoorders, wij willen u, uit de aard der liefde, waarschuwen dat dit alles maar geloof is voor jezelf. In Job vinden wij echter een mens, die crediet heeft voor zijn Rechter.

Nu is het een eigenschap van het werk des Heiligen Geestes, Die het werk der zaligheid in Zijn Kerk uitwerkt, dat zij eerbied krijgen voor die God en Rechter. Zichzelf moeten ze echter verfoeien en verwerpen, en hebben een haat en een afkeer van zichzelf. Het is een wonderlijke zaak, zij gaan hun Rechter lief krijgen en beminnen. Zij hebben Hem leren kennen als die God, Die in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende was, hare zonden haar niet toerekenende. Job kende Christus, als zijn Verlosser.

Mijn toehoorders, overdenkt het toch in ernst, als u nog belang stelt in het heil uwer onsterfelijke ziel. Gij belijdt dat Christus, als de enige Middelaar Gods, aan uw ziel is geopenbaard. Wat is dan de oorzaak dat wij het nu buiten de Rechter kunnen stellen? Zijn wij dan niet heimelijk een beetje bekeerd geworden in eigen oog? Gaan wij dan zelf onze zonden niet een beetje bedekken, worden wij geen andere mensen? Wat zal toch de oorzaak zijn, dat er zoveel sterven als gesloten brieven? Wij zouden u willen bidden en smeken, bij het heil uwer onsterfelijke zielen, brengt dat eens in onderzoek voor het aanschijn des Heeren.

"Mijn Rechter zal ik om genade bidden." Dus is het enkel genade dat God Zijn Zoon gegeven heeft, als enige Middelaar en Zaligmaker. Het is alles vloeiende uit het eeuwig welbehagen Gods, dat God gedachten des vredes had en niet des kwaads. Maar buiten het recht om, kan het nooit.

Mijn toehoorders, wij hebben het heil uwer onsterfelijke ziel op 't oog. Dus, als het ooit waar bij u geweest is, vraag dan aan de Heere: wat is toch de oorzaak, daar Uw eigen Woord leert:

*"Heer, door goedheid aangedreven,
Zijt Gij mild in 't schuldvergeven."*

Wel deze oorzaak, omdat er bloed is voor Zijn Troon, en omdat het Lam is in het midden van Zijn Troon. Job zegt: "Mijn Rechter zal ik bidden." Hij was een schuldige bidder. Wij vinden hier het beeld terug van de tollenaar en de farizeeër. De tollenaar staat van verre, en die bidt: "O God, wees mij zondaar genadig." Dat vraagt hij aan de eerste Persoon, in het gezicht van het bloed, want hij stond bij de tempel, daar kon hij het altaar zien, en het bloed zien vloeien. Op die grond heeft hij om genade durven vragen. De farizeeër echter, bedankte God, dat hij gelukkig niet zo was als die tollenaar, en ook niet zoals andere mensen.

Nu zitten hier drie vrienden van Job, die hem beschuldigd hebben. Job laat zich echter niet door zijn vrienden oordelen, maar gaat het oordeel bij God brengen. Laat ons dit even zeggen: laat u nooit beoordelen door vrienden of bekeerde mensen, maar zoek het eerst eens uit tussen God en uw ziel. Dit weten wij wel dat er, in de weg der overtuiging, onderwijs kan zijn, en dat God dat ook wil geven en gebruiken tot lering en onderwijzing.

Maar als het gaat over de zaak zelf, dan oordeelt God een rechtvaardig oordeel. David zeide tot de profeet Gad, 1 Kron. 21 : 13: "Laat mij toch in de hand des Heeren vallen." Laat ons toch voorzichtig zijn dat wij niet te vleselijk zijn, maar laat ons door

de werking des Heiligen Geestes leren kennen, dat er bij God genade is, genade alleen door het bloed des Verbonds. Job wist dat er een Verlosser was, waar hij kennis aan had, en daarom gaat hij door het geloof naar de Rechter. Wat doet het geloof? Dit moet men nooit vergeten, dat het zaligmakend geloof altijd de schuld eigent en God eert. God de Heilige Geest, heeft in Job gewerkt, dat hij de deugden Gods heeft leren kennen, en nu ziet God in Job de verheerlijking van Zijn deugden, want Job eigent de schuld. Zo is het met de zondaar die zijn schuld krijgt over te nemen.

Nu staat Job als schuldige voor de Rechter en de Heere gaat met hem spreken als Rechter. Doch als Elihu gezegd heeft: "Vader, laat Job beproefd worden tot den einde toe," dan gaat Job zeggen: "Ik heb dingen gesproken, die ik niet wist, hij verfoeide zichzelf en had berouw in stof en as." Daar ligt Job, daar is hij de schuldige voor God. "Daarom verfoei ik mij, en ik heb berouw in stof en as." Daar heeft de Heere, met eerbied gesproken, vermaak in. Het was geen betaalgeld van Job, doch zodra hij op dat plekje was, werd hem geboden om te offeren, dan wordt hij op het bloed gewezen. Op dat plekje wendde de Heere de gevangenis van Job.

Mijn toehoorders, als God genade verheerlijkt heeft, laten wij toch maar niet te hooggevoelig zijn, en laten wij maar niet voor zulke goede bekeerde mensen doorgaan. Zulke mensen nemen het dikwijls niet zo nauw. Wees echter voorzichtig en laat Gods Woord tot ons spreken. De Psalmdichter zegt in Psalm 130 : 3: "Zo Gij Heere! de ongerechtigheden gadeslaat; Heere, wie zal bestaan?" Hiermede wil hij zeggen, indien Gij richterlijk handelde, dan waren wij voor eeuwig verloren. Als God moest doen naar onze zonden, ach, wij waren al lang vergaan. Job bidt hier echter om genade, en verheerlijkt hiermede zijn Schepper.

Mijn toehoorders, wat is God dan toch mild in 't schuld vergeven, altijd maar weer vergeven, vergeven. En des te meer wij onze schuld leren kennen, dat is een doorgaande zaak van de Kerke Gods, des te armer wordt een mens. Laten wij het anders uitdrukken, schuld maken is een bewijs, dat men arm is. Mensen die schuld maken en niet kunnen betalen, zijn arme mensen. De Kerke Gods blijft arm, in de kennis van de schuld. Daar heeft de Kerk echter geen schade van, want als zij dan voortdurend vergeving nodig hebben, en dat steeds weer bij vernieuwing voor eigen hart en leven mogen ondervinden, dan zouden zij met Micha gaan zeggen: "Wie is een God als Gij, Die de ongerechtigheid vergeeft, en Die de overtreding van Zijn volk voorbij gaat?"

Mijn toehoorders, op grond van het bloed van Christus, en op dat offer, is God altijd maar weer gezind om te vergeven. Dat is een vrucht van het eeuwig welbehagen. Dat brengt de Kerk in het stof. "Door Mijnen Knecht zal het welbehagen des Heeren, gelukkiglijk voortgaan." En dat bestaat hierin, dat Christus de vergeving verworven heeft, voldaan heeft aan Gods gerechtigheid, waarop God altijd vergeeft. Als de Heere een mens, die honderd jaren gezondigd heeft, één zonde voor zijn rekening liet, dan ging hij nog voor eeuwig verloren. Maar, zeiden wij al, omdat er bloed voor de Troon is, en het Lam in de Troon, vindt de zondaar een vriendelijk Ontfermer, wanneer hij de Rechter te voet valt. "Barmhartig is de Heere; lankmoedig en groot van goedertierenheid."

Mijn toehoorders, kent gij die God als zodanig?

Mijn medereizigers naar de eeuwigheid, wij willen hier nog even op terug komen. Houdt er rekening mee, dat wij eens voor de Rechterstoel zullen moeten verschijnen. En als het dan bij de dood zal zijn, en wij hier nooit voor Hem in de schuld zijn gekomen, dat het er dan van zal gelden: "Vreselijk zal het zijn, te vallen in de handen van een rechtvaardig God." Die met vlamvend vuur wrake zal doen, als wij onder

zo'n ruim Evangelie hebben geleefd, en op zo'n grote zaligheid geen acht hebben gegeven.

Indien er onder ons mochten zijn, die enige ervaring mochten hebben betreffende die Goddelijke Personen, zoekt toch geen grond in Uw bevinding. Wij zouden u willen bidden, tracht deze waarheid eens te overdenken, en probeer het maar niet goed te maken voor de Heere, want dat kunt gij toch niet. Gij kunt niets anders dan schuld met schuld vermeederen.

Het is zo vermakelijk als men iemand uit de schuld hoort opkomen, maar helaas, het wordt zo weinig meer gehoord dat iemand met zijn schuld en schande bij de Rechter is. Wij durven U echter met vrijmoedigheid te prediken dat, als ge met uw schuld tot God komt, het u eeuwig mee zal vallen. Dan zegt de Heere bij de profeet Jeremia: "Ken nu alleen maar dat gij tegen den Heere uwen God gezondigd hebt, want Ik ben barmhartig." In Christus Jezus ben Ik genadig en barmhartig. Wat vraagt de Heere toch weinig. Och, dat het Gode moge behagen, daartoe Zijn Geest te schenken.

Heeft God ons genade geschonken, met medeweten voor eigen hart en leven, dat wij dan maar geen flinke bekeerde mensen mochten zijn, maar dat wij nodig mochten hebben, een dagelijkse bekering. Wij lezen van die grote Godsman Jeremia, Jer. 31 : 18: "Bekeer mij, zo zal ik bekeerd zijn." Zij komen nooit afbekeerd voor zij in het graf liggen, en als zij in het graf liggen, dan is de bekering aan een eind. Weet ge waarom? Wel dan leggen ze af een lichaam der zonde en des doods. Dan behoeven ze nooit meer bekeerd te worden, en dan houdt ook het gebed op: "Mijn Rechter zal ik om genade bidden." Maar zal het aanvangen: "Mijn God U zal ik eeuwig loven, omdat Gij het gedaan hebt."

Dan zal het beginnen, dat het hart vervuld zal worden met de kennis Gods. Dat Hij ze van eeuwigheid heeft lief gehad, dat de vrucht is van Zijn vrijmachtig, soeverein, eeuwig welbehagen. Dan zullen ze volmaakt de waarheid leren kennen, van de dure prijs, die voor hen betaald is, dat dierbare bloed van Christus. Dan zullen ze de kroon aan de voeten van Christus werpen. Dan zullen zij, huppelend van zielevreugd, door Zijn Geest, met nieuwe tongen, de Drieënige God, uit Zijn werken, eeuwig loven, prijzen en danken.

Mijn toehoorders, als de Heere u aan de grond houdt, acht het dan maar voor een weldadigheid van de Heere, dat gij uw wieken niet uit kunt slaan, maar dat ge hier moogt zijn met Christus, Die hier op aarde ook zo hoog niet gevlogen heeft. Willen wij echter hier op aarde een volgeling van Christus zijn, dan Zijn voetstappen volgen, dat wil zeggen, door kruis en door lijden. Heeft Christus voor de schuld geboet, dat wij ze dan ook bekennen, en berouw hebben, en vergeving zoeken, om dan te Ieren kennen dat hun kleren wit gemaakt zijn in het bloed des Lams, waarin ze eeuwig voor Zijn Troon zijn om Hem, uit Zijn werken, te loven en te prijzen.

De Heere zegene de waarheid om Jezus' wil. Amen.

Dankgebed.

Zingen: Psalm 66 : 10.

*God zij altoos op 't hoogst geprezen,
Lof zij Gods goedertierenheid,
Die nimmer mij heeft afgewezen,
Noch mijn gebed gehoor ontzeid.*

Zegen.

3. Een Goddelijk antwoord op de klacht van de Kerk.

Zingen: Psalm 27 : 3.

Lezen: Jesaja 56.

Votum - Zegengroet.

Wij vragen uw aandacht voor het 3e, 4e en 5e vers van het ons zo-even voorgelezen Schriftgedeelte, de profeet Jesaja en daarvan het 56e hoofdstuk, waar Gods Woord aldus luidt:

"En de vreemde, die zich tot de HEERE gevoegd heeft, spreke niet, zeggende: De HEERE heeft mij gans en al van Zijn volk gescheiden; en de gesnedene zegge niet: Ziet, ik ben een dorre boom. Want alzo zegt de HEERE van de gesnedenen, die Mijn sabbatten houden, en verkiezen hetgeen, waartoe Ik lust heb, en vasthouden aan mijn verbond: Ik zal hen in Mijn huis en binnen Mijn muren een plaats en een naam geven, beter dan der zonen en dan der dochteren; een eeuwige naam zal Ik een ieder van hen geven, die niet uitgeroeid zal worden."

Vooraf vragen wij de Heere echter, een verbeurde doch onmisbare zegen.
Gebet.

Naar aanleiding van het voorgelezen tekstgedeelte, waarbij wij uw aandacht wensen te bepalen, zouden we in het hart onze hoofdgedachte kunnen stellen: ***Ellende gekend en verlossing gepredikt.***

Voordat we echter overgaan hierover te handelen zingen we nog uit Psalm 87 : 3 en 4.
De Filistijn, de Tyriër, de Moren, enz.

Wanneer wij zo-even met aandacht geluisterd hebben naar het voorgelezen hoofdstuk, hoorden we in het 1e en 2e vers, dat de Heere gaat spreken over Zijn gerechtigheid die geopenbaard zal worden, n.l.: "Alzo zegt de HEERE: Bewaart het recht, en doet gerechtigheid: want Mijn heil is nabij om te komen, en Mijn gerechtigheid om geopenbaard te worden."

Op grond daarvan zegt Hij: "Welgelukzalig is de mens, die zulks doet, en des mensen kind, dat daaraan vasthoudt; die de sabbat houdt, zodat hij die niet ontheiligt, en die zijn hand bewaart van enig kwaad te doen." Men zou zeggen, dat is in strijd met wat de mens geworden is, maar daar zullen wij het straks over hebben.

Eigenlijk ligt hierin verklaard, de beloofde Christus voor ellendigen. Hier zijn er dus die een moedeloze klacht hebben geuit, door te zeggen: De Heere heeft mij gans en al van Zijn volk gescheiden, en de gesnedene zegt: Ik ben een dorre boom. Een moedeloze klacht. Maar in het kort gesproken zegt de Heere in het 3e en 4e vers: dat moet de vreemde niet zeggen die zich tot de Heere gevoegd heeft, en dat moet de gesnedene niet zeggen, die de sabbat houdt.

Vervolgens gaat Hij ze vertroosten met hetgeen, dat Hij ze zal doen. Dat vinden we in het 5e vers opgetekend, n.l.: "Ik zal hen in Mijn huis en binnen Mijn muren een plaats en een naam geven, beter dan der zonen en dan der dochteren; een eeuwigen naam zal Ik een ieder van hen geven, die niet uitgeroeid zal worden."

We zullen trachten, zo God het wil geven, hieruit lering te trekken, tot onderwijzing, en zullen daarom onze tijd niet besteden om uiteen te zetten dat dit kan zien op de herstelling van Israël uit Babel, en de terugkeer naar Jeruzalem, of inzonderheid op de bekering der heidenen.

Er wordt hier dus eerst gesproken over vreemden: *"De vreemde spreke niet zeggende: De HEERE heeft mij gans en al van Zijn volk gescheiden."*

Er wordt in Gods Woord menigmaal gesproken over vreemden. Hadden de vreemden nu eigenlijk het recht wel, om zoiets te zeggen, want we lezen in de wetten van Mozes, hoe ze moesten handelen met de vreemdelingen. Ze moesten besneden worden, ze mochten ook mede offeren, en als ze ingelijfd werden in Israël, kregen ze dezelfde rechten.

In het bijzonder lezen we van Salomo, toen hij de tempel inwijdde, dat hij bad: "Heere, wanneer de vreemden gehoord zullen hebben van Uwen Naam en van Uwe daden en van Uwe werken, en ze zullen komen tot deze plaats om te bidden, hoor Gij dan uit de hemel, de vaste plaats van Uw troon en woning." Toen heeft de Heere door vuur geantwoord, dat, wanneer er vreemdelingen zouden komen, dat Hij ze zou horen. Dus die vreemden gaan hier eigenlijk iets zeggen, wat niet betamelijk was. Want, de *vreemde, die zich tot de Heere gevoegd heeft, zegge niet, daar sta ik buiten. De Heere heeft mij ganselijk van Zijn volk gescheiden*, dus daar behoor ik niet bij. In hoofdzaak waren vreemden: Filistijnen, Moren en Egyptenaren.

We zullen u nog wat duidelijker voorbeelden stellen. In het oude verbond lezen we van Rachab de hoer, van Ruth de Moabitische en de koningin van Scheba. Dat waren in wezen heidenen, en werden dan ook voor vreemdelingen gehouden. Maar in onze tekst vinden we van die vreemden, waar de Heere van zegt: "Die zich tot de HEERE gevoegd hebben."

Ze hadden dus wat gedaan. Om dan een duidelijk voorbeeld te nemen: Ruth de Moabitische was ook een vreemdeling. Een vreemdeling, waarvan staat in Deuteronomium, dat de Moabit tot in het tiende geslacht niet mocht worden opgenomen. We lezen echter van haar, dat ze zich tot de Heere gevoegd had, want toen ze op de proef gesteld werd door haar schoonmoeder, zegt ze: "Val me niet tegen, Uw volk is mijn volk, Uw God mijn God, dan moet de dood maar scheiding maken." Ruth was iemand, die de dienst van God eerbiedigde. Hiervan staat: "Die mijn sabbatten houden, en verkiezen hetgeen, waartoe Ik lust heb." Ruth was tot de dienst van God, de God van Israël, overgekomen. Ze hield zich echter op een afstand. Toen ze op de akker van Boaz kwam, is ze niet met de andere maagden gelijk op gaan lezen, dat was ze niet eens waard in zichzelf, en nam daarom zo'n lage plaats in. Ze zei dus niet: Ik ben er wel één van. Nee,

Mijn toehoorders, maar ze is afzonderlijk aan het lezen gegaan. Ze behoorde niet eens bij de dienstmaagden hoewel ze zich toch tot de Heere, en tot de dienst des Heeren gevoegd had.

Ten andere wordt er nog gesproken over *de gesnedenen*.

In Deuteronomium lezen we dat de gesnedenen niet mochten komen in het heiligdom, en in Leviticus vinden we, dat de dieren, die gesneden waren, niet geofferd mochten worden. Wat is het een gesneden te zijn?

In Gods Woord wordt er gesproken over gesnedenen, en wel op drie verschillende wijzen: 1e, die zo van de moeder geboren worden, 2e, die gesneden zijn en ten 3e, die zichzelf gesneden hebben om het Koninkrijk Gods, en daar staat achter, die het vatten kan, die vatte het, met andere woorden: Christus kon hier niet duidelijker over

spreken. Het waren eigenlijk mensen die geen kinderen konden voortbrengen. Het waren dus onvruchtbaren.

De eersten waarover gesproken wordt, zijn diegenen die zo geboren zijn. We lezen in het vervolg nog, *dat Hij ze een plaats en een naam zou geven, beter dan der zonen en dan der dochteren.*

Ten andere wordt er gesproken over dezulken, die onvruchtbaar gemaakt zijn, en in de derde plaats over hen die zichzelf gesneden hadden om het Koninkrijk Gods, b.v. de apostel Paulus, die kon leven zonder dat hij behoefte had aan een huwelijk. In 1 Korinthe 7 : 7 zegt hij: "want ik wilde dat alle mensen waren, gelijk als ik zelf ben." Paulus wilde voor de aarde wel onvruchtbaar zijn, maar vruchtbaar voor het Koninkrijk Gods. Maar wie waren die gesnedenen? Over het algemeen waren het slaven die een operatie hadden ondergaan, waardoor ze onvruchtbaar gemaakt waren, opdat ze zich aan de vrouwen van hun heren niet zouden vergrijpen. Volgens geleerden daarom Kamerling genaamd.

We lezen nog van Ebed-Melech de Moorman, de kamerling van Zedekia, dat hij ook gesneden was, dus onvruchtbaar, verstorven, dood. Ook vinden we in Gods Woord van de kamerling van de koningin der Moren, die was ook onvruchtbaar. Onvruchtbaarheid, dus nooit geen vrucht meer voort te kunnen brengen, daar staat van in Gods Woord: "Het gepletterde en het gesneden zal in Mijn huis niet komen;" dus ze mochten ook niet offeren.

Maar nu gaat de Heere, eenvoudig uitgedrukt, die muur doorbreken, door de komst, de beloofde komst van Christus. We lezen dat de gerechtigheid geopenbaard zal worden, maar ze zeiden: Dat is niet voor ons, we zijn onvruchtbaar, onvruchtbaar als een dorre boom, dat is een dode boom.

Zijn er nog onder u die zich ook nergens bij kunnen scharen? Die, hoewel ze bij ogenblikken in hun hart hebben om met Gods volk te leven en te sterven, gaan ervaren dat ze er niet mee kunnen leven, omdat ze er niet mee kunnen sterven, maar dat dát toch in hun hart is gezonken, hoewel ze hun dagen zien voorbij gaan en hun verkeer hebben onder de geopenbaarde gerechtigheid van Christus.

Zijn er nog onder u, die met deze mensen moeten zeggen dat ze vreemden zijn, gescheiden van Gods volk, maar die het toch niet kunnen nalaten om de Heere aan te hangen en Hem na te schreeuwen, denkende dat ze er altijd buiten zullen blijven, en vrezen, waarnemende de heidense staat in hun hart, een vreemdeling te zijn, die niet met Gods volk mee kan. Ten andere, waarnemende hun onvruchtbaarheid, de dood in zichzelf, zo dor dat ze maar brandhout zijn en daar moedeloos over klagen?

De dichter van Psalm 31 : 18 zegt:

*Ik heb, te moedeloos neergebogen,
En door de vrees gejaagd,
Weleer te ras geklaagd:
"k Ben afgesneên van voor Uw ogen;"
Dan nog wondt Ge U ontfermen,
Toen Gij mij hoordet kermen.*

Dat waren geen mensen die een Gallio's gestalte innamen en zich niet bekommerden om het heil van hun onsterfelijke ziel. Het waren ook geen mensen, die zeiden: De Heere moet het doen, want als God het niet doet, dan komt er toch niets van terecht, of die zeiden: Nu ja, met dat doorgeleide volk kan ik niet mee, want alle mensen komen niet zo ver. Nee, zulken waren het niet, het waren ellendigen, behoeftigen.

In Psalm 72 : 6 zingt men daarvan:

't Behoeftig volk, in hunne noden,

*In hun ellende en pijn,
Gans hulpeloos tot Hem gevloeden,
Zal Hij ten redder zijn.*

Het zijn behoeftigen die zichzelf overal buiten gevoelen, met andere woorden, die door het licht van de Heilige Geest leren kennen dat ze overal buiten staan, in hun jammer en in hun dood.

Nu gaan we echter verder. Zelfs al is het dat God genade heeft verheerlijkt en zij door de Heere gezaligd zijn en nadere kennis van Hem hebben verkregen, dan kunnen ze bij tijden in gaan leven, dat ze maar een enkeling zijn, een vreemde, en dat ze met de dichter van Psalm 25 moeten zeggen:

*Eenzaam ben ik, en verschoven,
Ja d' ellende drukt mij neer.*

We zullen niet uitvoerig handelen over welke ellenden. Daar krijgt elk zijn deel van in dit leven, maar het kan zijn, dat ze zichzelf zo onvruchtbaar bevinden, betreffende het Koninkrijk Gods, en wanneer ze op zichzelf zien, moeten zeggen: Behoor ik er ook nog bij? Heere, zou het echt waar zijn dat ik er nog bij behoor, het lijkt wel of ik hier als een vreemdeling loop te dwalen, onvruchtbaar en dood als een gesnedene, betreffende de uitbreiding van Uw Koninkrijk. Ach, niets is er zichtbaar, niets is er openbaar, het lijkt wel of alles zo maar vruchteloos, vruchteloos is. Voor zulke mensen, die zich waar moeten nemen als een dorre boom, staat hier nu juist een dierbare belofte.

In verschillende standen van het leven, kan men zich als een vreemdeling, als een dorre boom gevoelen. De tijd zou ons ontbreken indien we over het punt moesten gaan handelen, in welke standen van het geestelijk leven dit gekend wordt. Er is echter nog onderscheid.

Als iemand genade heeft leren kennen en mist de dadelijke invloeiing van Gods Geest, en kan dan toch vasthouden: Ik ben een kind van God, ach dat riekt naar hoogmoed, maar als ge in uw hart moet waarnemen wie ge zijt en ge uzelf moet afvragen: Wat geniet ik van de Heere, hoe is mijn leven, ik gelijk wel een onvruchtbare, dorre boom. Och, dan kunt ge het niet zo gemakkelijk meer vasthouden, dat ge een kind des Heeren zijt.

Och, mijn toehoorders, als we vurig van geest zijn, inzonderheid kan dat er nog wel eens zijn in de eerste tijd, dan geloven we alles, maar daarna, als het vuur gedoofd is en we krijgen licht over onszelf, ach, hoe kunnen we dan in een dood terecht komen, zodat we moeten zeggen: Ik ben onvruchtbaar, tweemaal verstorven, ik kan niet anders afgeven dan de dood.

Och, dat de waarheid ons hart maar eens mocht bezetten.

Nu zegt de Heere tegen de vreemde, dat mag je niet zeggen, want de tekst luidt: ***"En de vreemde, die zich tot de HEERE gevoegd heeft, spreke niet, zeggende: de HEERE heeft mij gans en al van Zijn volk gescheiden."*** Want zo zegt de dichter:

*'t Is de Heer, Die vreemdelingen,
Met een wakend oog beschouwt;
Weeuw en wees, in twistgedingen
En in kommer, staande houdt.*

Dat de Heere vreemdelingen naspeurt, zullen we u bewijzen uit Gods Woord. We lezen van de zo-even genoemde Moorman, dat hij in Jeruzalem geweest was, daar de

sabbatten gehouden, de dienst van God bijgewoond, en zich tot de Heere gevoegd had. Hij was een man die graag bij de Israëlieten aangesloten was. Hij geloofde, dat dát het leven was. Nu gaat hij terug met een rol, waarin hij gaat zitten lezen. Hij verstaat echter niet wat hij leest. Hij zal ook wel gedacht hebben: De Heere heeft mij gans en al van Zijn volk gescheiden; da is een gelukkig volk, diè hebben daar de tempel waar ze steeds maar weer naar toe kunnen gaan, waar ze gedurig kunnen offeren, bidden, daar spreekt de Heere van boven het verzoendeksel. Och dat gelukkige volk. Het is geen wonder dat de koningin van Scheba ervan zegt: "Omdat de Heere Israël in eeuwigheid bemint, daarom heeft Hij u tot koning gesteld, om recht en gerechtigheid te doen."

Wie de Kerk nu zo gaat bekijken, dat die geestelijke Salomo hun Koning is, het huis des Heeren Zijn woonplaats, waar David van zegt in Psalm 84 : 2, "Hoe liefelijk zijn Uw woningen, o Heere der heirscharen, och, dan gevoelt men de scheiding des te meer. Daar was die Moorman nu ook van gescheiden, en gaat daarom moedeloos terug. Hij had er echter in het geheel geen erg in dat God hem, die zwarte moor, naging, en dat hij zo nauw nagespeurd werd.

"En de vreemde, die zich tot de HEERE gevoegd heeft, spreke niet, zeggende: De Heere heeft mij gans en al van Zijn volk gescheiden; en de gesnedene zegge niet: ziet ik ben een dorre boom;" hoewel ze het recht nog zouden hebben om het te zeggen. Want, zouden ze kunnen zeggen, er staat toch in Leviticus en in Deuteronomium, dat de gesnedene niet in het huis des Heeren mag komen, en niet mag offeren, geen dienst mag doen in het huis des Heeren, dus geen Leviet of priester mag zijn.

Nu wordt echter voor die gesnedenen, voor zulke doden, voor zulke rampzalige onvruchtbare schepselen, die er krachtens de wet eigenlijk buiten vielen, door de geopenbaarde gerechtigheid van Christus, de weg geopend op Golgótha, waar Christus de middelmuur des afscheidsels gebroken, de vijandschap aan het kruis vernietigd en de wet volkomen vervuld heeft. O, mijn toehoorders, wat ligt er toch een schone verborgenheid in het dierbare Woord van God, dat men voor God in Christus niet te dood, niet te onvruchtbaar en niet te verwerpelij kan zijn.

In onze tekst wordt eigenlijk gesproken over onvruchtbaar gemaakte slaven. Nu zijn we door onze val een slaaf van de duivel, een duivelsdienaar, geworden, een onvruchtbaar gemaakte, en nu kunnen we uit en van onszelf nooit meer Gode behagen.

Wij lezen van Ebed-Mélech, een kamerling, dus een gesnedene, welke in slavernij was bij de koning Zedekia en daar wellicht een zeer hoge functie bekleedde. Deze kamerling eerbiedigde ook de dienst des Heeren want we lezen van hem in Jeremia 38: 9, dat, toen Jeremia in de kuil geworpen was, hij tot de koning Zedekia zegt: "Mijn heer koning! deze mannen hebben kwalijk gehandeld in alles, wat zij gedaan hebben aan de profeet Jeremia, dien zij in de kuil geworpen hebben; daar hij toch in zijne plaats zou gestorven zijn vanwege de honger, dewijl geen brood meer in de stad is."

Hij deed niet zoals vele godsdienstige mensen zeggen: We zullen er nog een schepje opgooien, want hij heeft toch altijd maar kwaad geprofeteerd.

Nee, die man, die zich van dat volk apart gevoelde, had liefde tot een die in de modder zat. Dat is ware liefde. Hij krijgt toestemming van de koning Zedekia om de profeet uit de kuil te halen want we lezen in Jeremia 38 : 10: "Toen gebod de koning de Moorman Ebed-Mélech, zeggende: Neem van hier dertig mannen onder uwe hand, en haal de profeet Jeremia op uit de kuil, eer dat hij sterft."

De Moorman wilde hem er zelfs nog ongedeerd uithalen ook. Daarom gaat hij in des konings huis tot onder de schatkamer en neemt wat lompen en laat ze met zelen af tot

Jeremia in de kuil en zegt tot hem: "Leg nu deze oude verscheurde lompen onder de okselen van uwe armen, van onder aan de zelen, en Jeremia deed het." Want, Mijn toehoorders, anders werd de waarheid beschadigd. Hij hield zoveel van de waarheid, ze moest onbeschadigd uit de modder gehaald worden.

Later vinden we nog van diezelfde Ebed-Mélech, dat Jeremia een opdracht krijgt van de Heere, Jeremia 39 : 16, 17 en 18: "Ga henen, en spreek tot Ebed-Mélech, de Moorman zeggende: Zo zegt de Heere der heirscharen, de God Israëls: Zie, Ik zal Mijn woorden brengen over deze stad, ten kwade en niet ten goede: en zij zullen te dien dage voor uw aangezicht zijn. Maar Ik zal u te dien dage redden, spreekt de Heere; en gij zult niet overgegeven worden in de hand der mannen, voor welker aangezicht gij vreest. Want Ik zal u zekerlijk bevrijden, en gij zult door het zwaard niet vallen; maar gij zult uwe ziel tot enen buit hebben, omdat gij Mij vertrouwd hebt, spreekt de Heere."

Mijn toehoorders, zo is nu God voor zulke mensen. Met zulk een God hebben we nu te doen, maar gij zult uwe ziel tot een buit hebben. Op welke grond? Op grond van de gerechtigheid die komen zou, welke Jeremia predikte, n.l. de Heere, onze gerechtigheid.

We zouden het nog kunnen overbrengen op de ganse Kerk, want na ontvangen genade kan het nog wel bij tijden zo wezen, dat het soms toch ver weg kan zijn. Zie als voorbeelden Jeremia, Job en David. Geloof u niet dat David zich waargenomen heeft als een dorre boom, als een gesnedene, wanneer hij zegt:

*Ik ben als een dor en dorstig land,
Dat sedert lang ligt uit te drogen,
Verkwijnend in dien doodsens stand.*

Als hij zegt: Laat mijn ziel leven, dan is dit geweest door de dood, welke hij in zichzelf waarnam. Niet zo: Ik ben zo dood, en nu had ik graag leven, nee, hij heeft moeten gaan beleven, zoals hij zegt in Psalm 115 : 1:

*Niet ons, o Heer, niet ons,
Uw Naam alleen
Zij, om Uw trouw en goedertierenheên
All' eer en roem gegeven.*

Dus al is het dat God genade geschonken heeft, dan kan men met achterliggende bevinding niets beginnen. Als de Heere, bij vernieuwing, niet invloeit met Zijn lieve Geest, ach, dan kan het soms zijn dat ge met de dichter uit moet roepen:

*Ik ben, o Heer, een vreemd'ling hier beneên;
Laat Uw geboón op reis mij niet ontbreken. (Ps. 119 : 10).*

De apostel getuigt ervan in Hebreeën 11 : 13, dat zij gasten en vreemdelingen op aarde waren. Men kan zich soms zo eenzaam en verschoven gevoelen, alsof men maar alleen op aarde is, en dat men met Heman zou zeggen: Gij hebt vriend en metgezel verre van mij gedaan. Och, mijn toehoorders, het moet beleefd en ondervonden worden, om te weten wat het is.

Maar wat zegt de Heere nu? Daar zit je nu, het is je eigen schuld? Nee, dan zegt Hij: "De vreemde spreke niet, zeggende: De Heere heeft mij gans en al van Zijn volk gescheiden," met andere woorden, ge behoort toch bij mijn volk, bedrukte, door onweder voortgedrevene, ongetrooste.

En de gesnedene zegge niet: "ik ben een dorre boom."

De Heere wil zeggen: Ik weet wat maaksel dat gij zijt, gedachtig zijnde dat gij stof zijt, dat is nog minder dan een dorre boom. De Psalm dichter zingt hiervan in Psalm 103 : 7:

*Hij weet, wat van Zijn maaksel zij te wachten;
Hoe zwak van moed, hoe klein wij zijn van krachten,
En dat wij stof, van jongsaf, zijn geweest.*

En nu is het alsof de Heere zeer vriendelijk nodigt, op grond van de geopenbaarde gerechtigheid, op grond van die Heilaanbrenger, Christus Jezus, Die zoen vreemdeling geworden is, dat de aarde Hem uitspuwde en de hemel Hem niet kon ontvangen, en er nu een plaats overschoot tussen de hemel en de aarde. Daar hing Hij, er was geen plaats meer voor Christus, en Zijn vrienden en metgezellen waren allen weggegaan. Het geldt er hier van:

*Mijn broedren ben ik vreemd, van elk onteerd,
En onbekend den zonen mijner moeder;
'k Vind onder hen noch schutsheer, noch behoeder. (Psalm 69 : 4).*

Want Christus heeft door dat pad heen, de weg gebaad, opdat er voor een doorn een dennenboom, en voor een distel een mirtenboom op zou gaan, opdat het de Heere zal wezen tot een naam, en een teken dat niet uitgeroeid zal worden.

Dus de Heere zegt hier dat ze niet zo moeten spreken. Ach, het is of Hij zeggen wil: *Ik heb andere gedachten over u.* Zij zeggen, de Heere heeft mij verlaten en de Heere heeft mij vergeten, maar de Heere zegt: *Ik weet de gedachten die Ik over u denk, gedachten des vredes en niet des kwaads.*

Mijn toehoorders, zijn er onder u die ook nog zo spreken? Hetzij man of vrouw, jongeling of jongedochter of kinderen, durft ge de Heere nog langer tegen te spreken door te zeggen, het zal voor mij niet zijn, want ik heb vroeger wel eens betere tijden gekend, och het loopt nu zo laag en min met mij af. Durft ge het vol te houden tegen de Heere? Antwoordt tussen God en uw ziel.

De Heere gaat verder in Zijn bemoedigend Woord en zegt, de reden ervan opgevend, waarom ze zo niet moeten spreken: Want alzo zegt de Heere van de gesnedenen, van die onvruchtbare, van die dode, van die ellendige, van die rampzalige, van die hulpbehoevende, onvruchtbare kinderloze mensen, die niets kunnen voortbrengen, die Mijn sabbatten houden, en verkiezen, waartoe Ik lust heb, en vasthouden aan Mijn verbond. Hé, men zou zeggen, ze zijn nog zo dood niet.

We hebben zoeven al gezegd dat dit geen mensen waren die zeggen: Nu ja, het is voor mij toch niet, dat is alleen maar voor het volk, en God moet het doen want ik ben zo dood. Nee,

Mijn toehoorders, dat is geesteloze taal. Wat zegt echter hier Gods Woord? *"Alzo zegt de Heere van de gesnedene, die Mijn sabbatten houden"* zag ook op de hoogtijdagen die de Heere had ingesteld, dat wil zeggen, die in hun ellenden en nood nochtans Gods dag erkennen als een Goddelijke instelling. Wij zijn ervan verzekerd dat ze met de dichter wel eens zullen zingen:

*Och, mocht ik, in die heilige gebouwen,
De vrije gunst, die eeuwig Hem bewoog,
Zijn lieflijkheid en schonen dienst aanschouwen!
Hier weidt mijn ziel met een verwonderend oog.*

Om dat echter te kunnen zingen moet ge uzelf er buiten gevoelen, en voor dezulken geldt het spreekwoord: "Ontberen doet waarderen."

Toen David niet op kon gaan naar het huis des Heeren, dan zegt hij in Psalm 84: "Hoe liefelijk zijn Uwe woningen, o Heere der heerscharen! Ik kan niet opgaan, het is me belet, maar mijn ziel bezwijkt van sterk verlangen, mijn hart roept uit tot God, Die leeft, en aan mijn ziel het leven geeft."

"En verkiezen hetgeen waartoe Ik lust heb." Wie zijn dat? Och, dat zijn degenen, die in hun hart hebben om voor God te leven. Er staat niet dat de Heere zegt: en doen waartoe Ik lust heb, maar verkiezen waartoe Ik lust heb, maar dat kunnen ze nooit zoals ze het zouden willen.

Thans gaan we over tot het verhandelen van een gewichtig punt: "**En vasthouden aan Mijn verbond.**"

Men zou kunnen zeggen, kan een vreemdeling dat ook nog doen? Kan dat een gesnedene, een onvruchtbare zelfs doen, vasthouden aan Zijn verbond?

Mijn toehoorders, wat bedoelt de Heere hiermee?

Wel, die gesnedenen en die vreemdelingen worden zulke ongelukkige mensen, dat ze in zichzelf niets meer hebben, maar, daar nu de gerechtigheid geopenbaard wordt in het verbond der genade, stemmen ze toe op de voorwaarden van dat verbond, n.l. dat Christus alles voor hen wezen wil, alles voor hen doet, alles voor hen doen moet, en dat Christus alles voor hen blijven moet. Dat brengt hun armoede, hun naaktheid en hun dood mee.

Welk verbond wordt hier bedoeld? Het werkverbond dat kan niet, dat ligt verbroken, maar vasthouden aan het genadeverbond. Drie verbonden zijn er niet zoals de laatste tijd door vele predikanten wordt geleerd, wat echter Godonterend is. Wat wil dat zeggen, vasthouden aan het genadeverbond? Dat wil zeggen, dat Christus voor zulke mensen Zijn bloed vergoten heeft om aan de Goddelijke gerechtigheid te voldoen, dat Christus Zijn ziel uitgestort heeft in de dood, om doden uit de dood op te wekken. Dat Christus het leven en de onverderfelijke aan het licht gebracht heeft, en dat Hij die vruchtbare boom is, waarvan Ezechiël zegt, dat die boom zijn takken uitspreidde, de vogelen des hemels erin nestelden, en de dieren der aarde schaduw zochten onder zijne takken.

O, die eeuwige Plant van naam, die dierbare Heere Jezus, in Hem is de weg gebaad voor vreemdelingen, voor onvruchtbaren, voor in zichzelf rampzalige en dode zondaren, die nergens geen recht of aanspraak meer op hebben. Welke kwakzalversmiddelen de gesnedene ook zou nemen, om ooit nog vrucht voort te brengen, het is alles vruchteloos en tevergeefs, want: "uit u geen vrucht meer in der eeuwigheid."

Als ze echter horen spreken over die Christus, Die aan de Goddelijke gerechtigheid genoeg gedaan heeft, dan horen ze daaruit waarmee ze geholpen zouden zijn. Christus zegt er nog van in Mattheüs 5: 7: "Zalig zijn ze die honger en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden,"

Och, die vasthouden aan het verbond, en die in hun hart hebben: "Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God." Dezulken zijn er misschien ook nog wel onder u, en die daarop moeten zeggen: Och, dat is naar mijn hart, laat ons dan met elkaar dit Psalmvers zingen n.l. Psalm 42:1:

*'t Hijgend hert, der jacht ontkomen,
Schreeuwt niet sterker naar 't genot
Van de frisse waterstromen,
Dan mijn ziel verlangt naar God.*

*Ja, mijn ziel dorst naar den Heer;
 God des levens, ach wanneer
 Zal ik naad'ren voor Uw ogen,
 In Uw huis Uw naam verhogen?*

In het vijfde vers gaat de Heere zeggen wat Hij met zulke mensen, zulke ongelukkigen zal doen. Die zichzelf er buiten zetten, die er buiten gevallen zijn, en die zichzelf er ook niet in kunnen zetten.

De Heere zegt: ***"Ik zal hen ook in Mijn huis en binnen Mijn muren een plaats en een naam geven, beter dan der zonen en dan der dochteren; een eeuwigen naam zal Ik een ieder van hen geven, die niet uitgeroeid zal worden."***

Ik zal hen een plaats en een naam géven, dus met andere woorden ze kunnen die plaats en die naam niet zelf nemen.

Wat is het huis Gods? In de eerste plaats de Kerke Gods, waar Christus het Hoofd van is. Dat wil wat zeggen,

Mijn toehoorders, om mede te behoren tot de Kerk, om van God een plaats te krijgen. In zichzelf, de duivel, de hel, de dood en in zichzelf de wereld en zelf de zonden gekozen. Nu gaat dat lieve Wezen tot zulke, in zichzelf arme schepselen, met eerbied gesproken, zeggen: Nu moet ge eens luisteren wat Ik zal doen. Ach,

Mijn toehoorders, wat hebben we toch met een getrouwe God te doen. Zelfs na ontvangen genade, wanneer ge waar moet nemen wie ge zijt in uzelf, moogt ge bij tijden en ogenblikken wel eens hopen en geloven, dat als ge hier geen plaats hebt, en een vreemdeling zijt, dat Hij u een plaats zal geven. Waar? Wel, in de hemel, in Zijn huis. Och, daar wacht nog wat voor die arme Sionieten. Hun zal een plaats en een naam gegeven worden, wier namen geschreven zijn in het boek des levens, waarvan we vinden in Openbaringen: "Een nieuwe Naam die niemand kent dan die hem ontvangt."

Maar niet alleen zal Hij ze een naam, maar ook een plaats geven, een plaats in de Kerk, in Zijn huis, waar God regeert, waar de Heere Vader is, om dan als kind, om Christus wil, in Zijn Vaderhart en Vaderhuis opgenomen te worden.

Ach, mijn toehoorders, de Psalmdichter zegt ervan in Psalm 113 : 4:

*Wie is aan onze God gelijk,
 Die armen opricht uit het slijk;
 Nooddruftigen, van elk verstoten.
 Goedgunstig opheft uit het stof,
 En hen, verrijkt met eer en lof,
 Naast prinsen plaatst en wereldgroten?*

We vinden nog in Psalm 92 over degenen, die in het huis des Heeren geplant zijn. Ik zal ze een plaats geven, Ik zal ze in het huis des Heeren planten, om te zijn een plantinge des Heeren, Ik zal dat doen, zegt Hij. "Maar alle plant, die Mijn hemelse Vader niet geplant heeft, zal uitgeroeid worden," zegt Christus in Mattheüs 15 : 13. Och, wat zal het toch eeuwig waar zijn:

*"Gij toch, Gij zijt hun roem, de kracht van hunne kracht,
 Uw vrije gunst alleen wordt d' ere toegebracht."*

Dat zullen die dorre bomen, die vreemdelingen zingen, om de Heere daarmee eeuwig lof toe te brengen. Het wil wat zeggen om bekend te zijn bij God. Hij telt het groot getal der sterren, Hij noemt ze alle bij namen Zou Hij dan Zijn Kerk, Zijn ellendigen niet kennen, zal Hij Zijn nooddruftigen niet kennen?

Welke naam zullen ze krijgen? Och, er staan zoveel namen in Gods Woord die niet deugen, maar nu krijgen ze een andere naam. Ze worden genoemd, geroepen, gezocht, de stad die niet verlaten is. Als voorbeelden vinden we in Gods Woord dat Abram, Izak en Jacob en zoveel anderen een andere naam krijgen. Hun namen zullen vermeld worden, zodat de Engelen ze zullen kennen, want de Engelen zullen verblijd zijn over één zondaar, die zich bekeert. Hemelblijdschap. Ze zullen bekend zijn in de hemel, maar zullen ook bekend worden onder Gods volk. Die naam zal hun gegeven worden, dus verdienen uitgesloten. Een naam, beter dan der zonen en dan der dochteren.

Er kunnen mensen zijn, die vanwege de natuurlijke onvruchtbaarheid, wel eens verdriet hebben, als ze zien dat anderen gezegend zijn met kinderen, en zij niet, maar het kan zijn, dat ouders, die kinderen hebben, meer verdriet onderworpen zijn, dan degenen die ze niet hebben. We vinden het in Gods Woord van Jacob, van David en zovelen.

Maar, mijn toehoorders, ge zoudt gelukkiger zijn, hetzij ge kinderen hebt of niet, dat ge hier zoudt mogen leren kennen, dat Hij u een plaats en een naam geeft, beter dan der zonen en dan der dochteren.

We lezen van Elkana in Samuël 1 : 8: dat hij tegen Hanna zegt: "Ben ik u niet beter dan tien zonen?" Maar als ge nu een plaats krijgt in het huis des Heeren, daar als kind aangenomen, en mede een erfgenaam wordt, is dat niet beter dan tien of twaalf kinderen?

Let eens op, mijn toehoorders, hier wordt inzonderheid gesproken tot die onvruchtbaren, die gesnedenen, die zeggen: Ik ben onvruchtbaar, ik ben een dorre boom. Het is, met eerbied gesproken, of de Heere wil zeggen: dan zal Ik je in mijn huis planten, Ik zal het daar beter met je maken, beter dan met zonen en dan met dochteren. De Heere kent dus Zijn ellendigen. Ze krijgen een naam voor eeuwig, voor eeuwig omdat ze door het dierbaar geloof met Christus verenigd worden. Al de duivelen uit de hel kunnen die naam niet uitroeien, want ze zijn met het bloed geschreven in het harte Gods, ze zijn en blijven voor eeuwig Zijn eigendom. "En niemand zal ze uit Mijn hand rukken. Mijn Vader, die ze Mij gegeven heeft, is meerder dan allen; en niemand kan ze rukken uit de hand Mijns Vaders." Johannes 10 : 28 en 29. Zo zal Hij ze voor eeuwig een naam geven.

Mijn toehoorders, wij hebben getracht zo eenvoudig, zo duidelijk, zo kinderlijk mogelijk over deze stof te handelen. Och, dat de Heere het heilige en zegene aan onze harten, want het zal toch wat zijn, als we er eeuwig buiten moeten blijven. Hier een naam te hebben en straks er buiten te zijn. Kan dan niet beter hier uw naam vergaan, en kunt ge dan niet beter hier als een ellendige en nooddriftige over de aarde gaan? Wie weet, de Heere mocht zich wenden en de dag aanbreken, dat Hij u in Zijn huis een plaats en een naam geeft, beter dan der zonen en dan der dochteren. Dan zou de vrucht daarvan zijn: lof, aanbedding, dankzegging, eer en heerlijkheid. De Heere zegene deze waarheid, om Jezus wille, Amen.

Slotzang: Psalm 89 : 8:

*Gij toch, Gij zijt hun roem, de kracht van hunne kracht;
Uw vrije gunst alleen wordt de ere toegebracht;
Wij steken et hoofd omhoog, en zullen de eerkroon dragen,
Door U, door U alleen, om 't eeuwig welbehagen;
Want God is ons ten schild, in et strijdperk van dit leven,*

En onze Koning is van Israels God gegeven.

Zegen.

4. Een Godverheerlijkende belofte van Christus' komst.

Zingen: Psalm 68 : 13.

Lezen: Genesis 49.

Votum.

Zegengroet.

Naar aanleiding van het gelezene, vragen wij uw aandacht voor het achtste vers, waarin men opgetekend vindt:

"Juda! gij zijt het, u zullen uwe broeders loven; uwe hand zal zijn op de nek uwer vijanden; voor u zullen uws vaders zonen neerbuigen."

Gebed.

Wij vinden hier Jacob op zijn sterfbed, door een profetisch geloofsgezicht, ziende op de komst van Christus.

Wij wensen uw aandacht te bepalen bij drie hoofdgedachten:

1. Wat uit Juda zal voortspruiten,
2. Wat zijn werk zal zijn, t.w. dat hij de hand zal leggen op zijn vijanden en
3. De vrucht daarvan, n.l. dat zijn broeders voor hem buigen en hem loven zullen.

En hopen met de hulpe des Heeren, tot onderwijzing en lering te spreken, doch zingen vooraf uit: Psalm 122 : 2.

Wij hebben u al gezegd, dat wij hier te doen hebben, met het sterven van een kind van God, die op zijn ziek- en sterfbed, voor de poorten van de hemel ligt, doch voor dat hij de hemel zal worden binnengebracht, krijgt hij een profetisch gezicht.

Wanneer God tot Adam sprak over de Moederbelofte, Gen. 3 : 15, dan krijgt Adam een blik te slaan, op de verlossende Trooster. Wanneer God Abraham kwam te roepen, sprak God: "In uw zaad zullen alle geslachten der aarde gezegend worden." Tot Izak en Jacob werd gesproken, over de gezegende geslachten, als vrucht uit het zaad van Abraham, Izak en Jacob. Hier vinden wij echter een duidelijker en nadere belofte, uit wie Hij voort zou komen, want het was tot hiertoe nog niet geschied. Wat wij van Abraham, de vader aller gelovigen en van Izak niet lezen, dat lezen wij van Jacob, een man van veel wederwaardigheden. In veel beproevingen en verzoeken, onder veel strijd en ellende geweest zijnde, geleefd hebbende in vreemdelingschap, ligt Jacob thans op een heerlijk ziek- en sterfbed. Een gezegend sterfbed.

Nu gaat het er niet altijd over, hoe de kerk sterft, maar hoe hun leven is geweest. Bij Jacob was de dood al verslonden tot overwinning. Nu gaat Jacob over zijn twaalf zonen profeteren, en terwijl hij profeteert, krijgt hij een vergezicht, waarvan wij lezen in het tiende vers: "De scepter zal van Juda niet wijken, noch de wetgever van tussen zijne voeten, totdat Silo komt, de Rustaanbrenger, de Vredeverwerper, en Denzelven zullen de volken gehoorzaam zijn."

Dus dan krijgt Jacob al een gezicht op de Rustaanbrenger, en op de bekering der heidenen. Wat heeft die man een geestelijk verlicht oog gehad, en dan met bijna gebroken, ja met blinde ogen, want er staat geschreven dat hij blind was, dus niet meer zien kon. Terwijl Jacob nu op zijn ziek- en sterfbed ligt, roept Jacob zijn zonen, Gen. 49 : 1, 2.

Hij begint bij de eerstgeborene, Ruben. De eerstgeborene had recht op de helft van de

erfenis, en een kindsgedeelte, dus de helft en een twaalfde gedeelte. Ruben was wel de eerstgeborene, maar Jacob komt hem af te keuren. Ruben wordt er buiten gezet. In Gen. 49 : 4 leest men: "want gij hebt uws vaders leger beklommen; toen hebt gij het geschonden; hij heeft mijn bed beklommen!"

Ruben had hoererij gepleegd met Bilha, de dienstmaagd van Jacob, die hem tot vrouw geworden was. Hierover spreekt Jacob met Ruben, waardoor hem het eergeboorterecht, en de eerstgeboorte-zegen ontvalt. Het is bewezen in Ruben dat hij, hoewel hij een der twaalf patriarchen was, niet zo'n godzalig mens geweest is, want wij lezen nog meer van hem. Toen Jacob zijn jongste zoon Benjamin niet mee wilde geven naar Egypte, dat Ruben tegen Jacob zegt, *doodt twee van mijn zonen, als ik Benjamin niet terug breng.*

Hierin openbaart zich zijn hardvochtigheid. Hij had zijn vlees er voor over, en wilde van zijn vader een moordenaar maken. Ruben wordt dus aan de kant gezet.

Vervolgens lezen wij in het vijfde vers over Simeon en Levi, die ook uit Lea geboren waren. Daar gaat Jacob ook niet veel goeds van profeteren. Van hen zegt hij: "vervloekt zij hun toorn; want hij is heftig; en hunne verbolgenheid; want zij is hard! Ik zal hen verdelen onder Jacob, en zal hen verstrooien onder Israël." Gen. 49 : 7. Zij hadden de mannen van Sichem doodgeslagen. Hij gaat ze aanwijzen als moordenaars, dus vallen zij ook buiten de zegen van Jacob.

Mijn toehoorders, dan is Juda aan de beurt. Zou Juda niet gebeeft hebben bij de gedachte, wat zal van mij gezegd worden?

Want Juda wist, dat Jozef recht had op de eerstgeboorte, omdat Ruben het door eigen schuld verloren had, was Jozef eigenlijk de opvolger. Wat zou nu zijn deel zijn? Als hij zijn zonden overdacht, had hij reden om te beven.

Wij lezen van Juda, dat hij zich afgescheiden had van zijns vaders huis. Hij had zich een Kanaänitische tot vrouw genomen, en was tot de afgoderij, ja in de grond tot hoererij vervallen. Juda krijgt drie zonen bij zijn eerste vrouw, waarvan God er twee kwam te doden. De eerste was niet in de gunst van God, en de tweede wilde zijn broer geen zaad verwekken. Dus er bleef nog één kind over, die hij beloofd had aan de vrouw van de eerstgeborene, maar dat vergat Juda. En dan vinden wij in de historie, dat Juda in de zonde van hoererij valt, met Thamar. En als hij dan hoort dat Thamar hoererij bedreven heeft zegt hij, brengt ze eens hier opdat wij haar verbranden. Zelf de schuldige, en Thamar willen verbranden.

Merk eens op, mijn toehoorders, wie Juda was. Doch wij lezen verder, dat, wanneer Thamar tot hem gebracht is, en zij toont hem de zegelring, de staf en het snoer, dan moet Juda bekennen, dat zij rechtvaardiger is dan hij.

Mijn toehoorders, uit deze Juda moet nu de Christus geboren worden. Wanneer Juda dit alles overdenkt, heeft hij wel reden om te vrezen, want wat zal zijn vader nu tegen hem zeggen. En daar begint Jacob: "Juda gij zijt het, die zoveel zonden gedaan heeft, en die zo goddeloos geleefd heeft. Wat zal ik tegen U zeggen? De vloeken zullen u treffen?" Nee: "Juda, gij zijt het, die God verkoren heeft."

Mijn toehoorders, waarom Juda? Waarom niet de godzalige Jozef? Die zo vroom geweest was, vanaf zijn geboorte. Die Jozef, de lieveling van Jacob, of Benjamin zijn lieveling. Nee, wij vinden hier dat Jacob spreekt, door de Heilige Geest verlicht zijnde. De eeuwigheid zal straks oplossen, waarom God Juda verloor.

En dan krijgt Jacob een vergezicht.

Ten eerste wat God in Zijn eeuwige Vrederaad besloten had, want God opent hier Zijn raadsbesluit, en in dit raadsbesluit lag opgesloten, dat God Juda verkoren had. Dat is

de grondslag, door verkiezende liefde. Was Juda nu beter dan de anderen?

Nee, mijn toehoorders, want Jozef en Benjamin en de andere broeders, hadden het niet zo verzondigd, en hadden niet zo goddeloos geleefd als Juda. En zie, Juda werd verkoren. Merk hier het wonder van genade. God verheerlijkt genade. Dus Juda had zich niet verdienstelijk gemaakt. Weet u wat hij verdiend had, krachtens zijn zonde?

Wel, de eeuwige rampzaligheid. Hij was het, die met de vrouw van zijn zoon hoerrij pleegde, doch uit die vrouw, en uit de kinderen die daaruit geboren zouden worden, daar zou de Christus uit voort komen.

Merk eens dat, als wij leren kennen, wie en wat wij geworden zijn in Adam ons verbondshoofd, dat onze zonden niet te groot kunnen zijn. Hiermee willen wij niet zeggen dat een mens maar mag leven zoals hij wil. Nee, want wanneer hier Jacob tegen Juda spreekt, was hij aanvankelijk al bekeerd geworden. Hij had zich weer bij zijn vader en zijn broeders gevoegd. Daar is de honger wellicht dienstbaar voor geweest. Wij vinden ook van diezelfde Juda, wanneer Ruben tegen zijn vader zegt: "Dood twee van mijn zonen, als ik Benjamin niet terug breng," dat hij tegen zijn vader zegt: "Ik zal borg zijn voor deze jongen." Daar heeft Juda zich onbewust uitgesproken, dat in hem de Borg verklaard werd.

En wanneer Juda tenslotte bij Jozef komt, met welk een schone rede en met welk een gave komt hij zich dan tegenover Jozef uit te drukken? Ik ben bij mijn vader borg geworden, voor deze jongeling.

Borg zijn voor iemand is zichzelf in een ander mans plaats te stellen. Hij was daar al een schaduwbeeld van Christus. We kunnen dus wel merken aan Juda, wanneer hij voor Jozef staat, dat er al veel bij hem veranderd was. Hij kwam daar ook in de schuld, want hij zegt: "Wij hebben gezondigd. En God komt te bezoeken de ongerechtigheid Zijner knechten." Daar buigt hij zich onder het oordeel.

En nu vinden wij hier dat Jacob gaat zeggen: "Juda, gij zijt het," met andere woorden, wat wij nader kunnen lezen in het 10e vers, dat uit Juda de Silo, de Christus geboren zou worden. Juda betekent Godlover.

Aandachtige Bijbellezers kunnen weten dat, wanneer Lea drie zonen gebaar had, en zij de liefde van haar man niet kreeg, dat, toen zij de vierde ontving, zij zich niet tot haar man wende, maar tot God. "Want," zegt zij, "nu zal ik ditmaal de Heere loven." En zij noemde zijnen naam Juda, dat is Godlover.

Dat Gods oog, Gods raad, Gods wil, Gods wijsheid, Gods liefde en genade anders is dan van een mens, blijkt wel uit het feit, dat Jacob wel Rachel wilde trouwen, maar niet eerst Lea. En uit deze verachte Lea is Juda geboren. En nu krijgt Jacob een gezicht in het eeuwig welbehagen Gods, dat God van eeuwigheid Juda had verkoren. En deze Juda zou de drager en voortbrenger zijn van Christus.

O, merk eens, mijn toehoorders, hoe Jacob verlicht wordt, en God, met eerbied gesproken, het gordijn van Zijn eeuwig welbehagen gaat openen. "Juda, gij zijt het." En nu krijgt Jacob, door het geloof te zien, dat Christus in de eeuwige Vrederaad als Borg gesproken had: "Ik zal Borg zijn." Hij krijgt dus een blik op die dierbare Middelaar, en roept dan met verwondering en ontzag uit: "Juda, gij zijt het." Met eerbied gesproken, roept hij uit: "Christus, Gij zijt het." Gij zijt de Verkorene des Vaders, om Borg te zijn voor de ganse Kerk.

Het is wonderlijk,

Mijn toehoorders, dat, wanneer Jacob profeteerde, hij een ogenblik stil hield, en daarop uitriep: "Op Uwe zaligheid wacht ik, o Heere." Hij krijgt door het geloof te zien, dat de zaligheid haar oorsprong heeft in het eeuwig welbehagen Gods. Hij mag een blik slaan in het liefdehart van God, Die Christus verkoren heeft, als Zaligmaker

en Verlosser, voor een verloren Kerk.

Ach, wat heeft hij in verwondering en in geestelijke vervoering uitgeroepen: "Juda, gij zijt het." Met andere woorden, Christus Gij zijt het, de Zaligmaker.

Mijn toehoorders, die nu Christus mogen leren kennen, die krijgen Hem te kennen als voortgekomen zijnde uit het vrijmachtig, eeuwig welbehagen Gods. Het is vrije, soevereine, Goddelijke wil, waaruit Christus is voortgesproten. Wat heeft Juda wel verstomd en verbaasd gestaan, toen zijn vader het welbehagen Gods ging ontsluiten. Ben ik het, heeft God mij verkoren?

En als nu de Kerke Gods eens terug mag zien, dan komen zij tot de ontdekking, dat hun zaligheid vast ligt in de eeuwige Borgtocht van de Zone Gods, Die in de stilte der eeuwigheid reeds op zich nam:

*"Ik draag Uw Heilige Wet,
Die Gij den sterveling zet,
In 't binnenst ingewand."
"Mijn ziel, U opgedragen,
Wil U alleen behagen."*

Daar kunnen wij door het geloof de onwankelbaarheid van onze zaligheid in vinden, als op een pilaar, die in de eeuwigheid in het welbehagen Gods vast staat. Daarom zingt de Kerk: "Door U, door U alleen, Om het eeuwig welbehagen."

In zijn leven had Jacob ondervonden, dat Christus zijn Zaligmaker geworden was, want wij lezen in Gods Woord dat hij zegt: "Ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht, en mijn ziel is gered geweest." En nu gaat de oorsprong van de redding van zijn ziel open.

Mijn toehoorders, heeft u ook wel eens een gezicht gehad in dat eeuwig welbehagen? Hebt u ook wel eens een oog des geloofs gehad op die Christus? Het is voor het verstand niet te bevatten, noch te begrijpen. De godsdienst en de ongerechte, weten daar niet van, en ook zij niet, die op teksten en verzen hun grond der zaligheid bouwen, maar alleen zij die door een blik des geloofs eens mogen terugzien. De oorsprong ligt in het eeuwig welbehagen Gods, daar valt een mens schoon buiten. Daar zijn ook Jacob en Juda buiten gevallen. Daar geldt het alleen de eer en de verheerlijking van de deugden Gods.

Dus Jacob krijgt niet alleen een gezicht in het verleden, maar ook in de toekomst. Daarom zegt Jacob: "Juda, gij zijt het." Hij ziet hoe die Borg van het genadeverbond, ja als Middelaar des verbonds, Zich gaf, om aan de verbondseisen te voldoen, en nu de verbondsweldadigheden zal verwerven door Zijn verbondsbloed. "Juda, gij zijt het." Daar zult gij overwinnaar zijn. Overwinnaar, want zegt hij: "uwe hand zal zijn op de nek uwer vijanden." Hier gaat hij spreken over zijn heerschappij, waarvan Johannes spreekt in de Openbaringen: "De Leeuw uit de stam van Juda, Die heeft overwonnen," en in Jesaja 11 vinden wij: "En de heerschappij zal op Zijn schouders zijn, en men noemt Zijn Naam, Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der Eeuwigheid, Vredevorst."

Dus Juda wordt hier aangemerkt als Koning heerschappijvoerend, waarvan in het vervolg nog staat geschreven: "De scepter zal van Juda niet wijken, nog de wetgever van tussen zijne voeten." Hij zal de scepter- de banierdrager zijn. Ja de banierdrager boven tienduizend. Met eerbied gesproken, gaat Jacob hier in Juda door het geloof Christus zien, gaat hij Christus verheffen, gaat hij al spreken van een verhoogde en een heerschappij voerende Christus.

Merk eens op, mijn toehoorders, hoe wonderlijk het geloof is. Ja, het geloof dringt in

de verborgenheden. Het geloof delft in de schatkamers van Gods eeuwig welbehagen. De Psalmddichter zegt hiervan: "De verborgenheid des HEEREN is voor degenen, die Hem vrezen, en Zijn verbond, om hun die bekend te maken."

Jacob zegt hier niet, uwe hand kan of mocht zijn op de nek uwer vijanden, nee uwe hand "zal" zijn. Uitdrukkelijk "zal" zijn. In het Paradijs heeft God gesproken, dat het zaad van de vrouw de kop van de slang zou vermorzelen. Jacob spreekt hier: "uwe hand zal zijn op de nek uwer vijanden." Dat wil zeggen, waar de nek gebroken wordt, daar wordt de heerschappij en de kracht van de vijanden gebroken. Als iemand de nek gebroken wordt, dan is hij zijn krachten kwijt.

Op verschillende plaatsen in Gods Woord kan men lezen dat de Heere Juda's stam verloor boven de anderen. Wanneer het volk van Israël uit Egypte trekt, dan gaat Juda voorop. Toen Jozua gestorven was, en de Richters in Israël richtten, wijst God Juda aan dat hij het eerst moest optrekken. Wanneer de Israëlieten een koning werd gegeven, toen werd door de Heere de stam van Juda aangewezen om daaruit David tot koning te zalven.

Wat deed David, die een type en schaduwbeeld van Christus is?

Hij verloor zijn volk, dat onder het juk en de dienstbaarheid der Filistijnen besloten lag, zodat men zelfs de ploegijzers moest laten slijpen. Hij heeft de nek der Filistijnen gebroken. Ja zelfs vijf reuzen vielen door zijn hand, en de hand zijner knechten. Hij heeft al zijn vijanden rondom overwonnen. En God was met David. Ook zouden wij nog kunnen spreken over Salomo, de vorst des vredes. In de dagen van Salomo is het Juda geweest, die heerschappij voerde, en het is Juda gebleven, totdat de Christus gekomen is, en wanneer Christus gekomen is, heeft Hij Zijn hand gezet op de nek Zijner vijanden. Met welk doel?

Wel om te verlossen. De Kerk te verlossen uit de heerschappij van de vijanden.

- In de eerste plaats van de duivel, die wij allen toegefallen zijn, en onder wiens heerschappij wij besloten liggen.
- In de tweede plaats van de zonde, welke een macht is die niemand de nek kan breken. Als Christus het niet voor ons overneemt, mijn toehoorders, al was het dat wij onszelf dood martelen zouden, om de zonde te overwinnen, zo zouden wij dit ten enenmale nooit kunnen volbrengen.
- Ten derde van de wereld, dat is een macht die door ons nooit te overwinnen is. Daarom zegt Christus: "Ik heb de wereld overwonnen." Hij is het Lam Gods Dat de zonde der wereld wegdraagt. Merk eens op onze machteloosheid en hulpeloosheid.

Jacob krijgt dus een gezicht in de toekomst. Daar ziet hij Christus, als de grote Strijder. Wij lezen van David, dat hij zo gevochten had, dat zijn zwaard aan zijn handen kleefde van het bloed. Maar van Christus vinden wij dat Hij de strijd aangebonden heeft met de machten en boosheden en de demonen en Apollion de macht des duivels. Wanneer Christus uitroept: "Het is volbracht," dan heeft Hij de overwinning behaald en is Overwinnaar over de macht des duivels, en als Hij opgestaan is uit de doden heeft Hij de nek Zijner vijanden gebroken. Straks, in de dag des oordeels zal Christus Zijn hand leggen op de nek Zijner vijanden, want dan zal de duivel, de zonde en de dood, voor eeuwig worden teniet gedaan.

O, ziet eens, mijn toehoorders, in het gezicht van de dood, krijgt Jacob een overwinnaar des doods te aanschouwen, als hij uitroept: "Op Uwe Zaligheid wacht ik, O Heere!" Waar zullen wij anders heen, wie wij ook zijn mogen? Met onze schuld, zonden en ellende, met onze strijd, machteloosheid, hulpeloosheid, ja soms radeloos-

heid zouden wij soms denken te zullen verzinken onder onze zonden. Want, zegt de Psalmddichter: "Een stroom van ongerechtigheden, had de overhand op mij." Wanneer wij bij tijden en ogenblikken denken mee gesleurd te zullen worden met de wereld, of vrezende verslonden te worden door de macht des duivels. Want drie machten zijn er waarvoor wij kunnen vrezende. Wanneer ge vreest door de dood mee gesleurd te zullen worden, dan kunnen wij U alleen maar wijzen op die geestelijke Juda. Gij zijt het Heere Jezus, Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods, en Gij voert heerschappij over alle macht, want Christus zegt zelf: "Mij is gegeven alle macht, in hemel en op aarde."

O, mijn toehoorders, waar zullen wij ons nu anders henen wenden, met al onze zonden, noden en behoeften, met al onze strijd en aanvechtingen, dan alleen tot Hem, de Overwinnaar, de Christus, waarin Jacob roemt. Van Uzelf zult ge nooit iets te boven komen. Daarom zegt de apostel Paulus: "In Christus zijn wij meer dan overwinnaars, in Hem Die ons kracht geeft." Wij kunnen van onszelf niet één zonde doden of teniet doen, en als ge meent dat wel te kunnen, dan is dat niets dan vermetelheid. Dan handelt ge tegen Gods Woord, want dan nemen wij, met eerbied gesproken, Christus uit de handen, dat Hij zelf op Zich genomen heeft. O, laat ons toch bedenken, dat elk mens, als gevallen mens; aangewezen is op: "Juda, gij zijt het." En als ge ooit een blik moogt slaan op Uzelf, wie gij zijt, al had ge het nog erger gemaakt dan Juda, om van Uzelf afziende te zien op de geestelijke Juda, die dierbare Christus, dan zult gij verwonderd en verbaasd zijn, en uitroepen met de Samaritaanse vrouw: "Zie een Mens, Die mij gezegd heeft, alles wat ik gedaan heb, is Deze niet de Christus, de Zoon des levenden Gods." Dan zult ge met Petrus zeggen: "Tot Wien zullen wij henen gaan, Gij hebt de woorden des eeuwigen levens."

Wij weten geen andere Weg u voor te stellen. Het is de uitnemendste weg. Hij is gekomen om zalig te maken, te verlossen van de zonde. Christus is Overwinnaar over dood, hel en graf, waarvan wij lezen in de Openbaringen dat de duivel en de dood werden geworpen in de poel, die daar brandt van vuur en sulfer.

Het wil toch wat zeggen, mijn toehoorders, Jacob krijgt een verblijvend gezicht op de Leeuw uit de stam van Juda, ja misschien een uurtje voor zijn sterven.

Wij lezen dat God op Zijn troon zat, en dat een ouderling vraagt: "Wie is waardig dit boek te openen, en zijn zegelen te verbreken." Dan weent Johannes omdat er niemand was, doch dan zegt de ouderling tot Johannes. "Ween niet, de Leeuw uit de stam van Juda, is waardig dat boek te openen en zijn zegelen te verbreken," om de Goddelijke raad te ontsluiten, de volle raad betreffende onze zaligheid volkomen te openbaren.

Mijn toehoorders, hebt U wel eens zo'n gezicht gehad op die dierbare Borg? "Juda, gij zijt het, uwe hand zal zijn op de nek uwer vijanden." Gij zult er als overwinnaar uitkomen.

Het is met de stem van Juda wel zeer laag afgelopen, want in de Profeet Jesaja, het elfde hoofdstuk, leest men: "Er zal een rijsje voortkomen uit de afgehouden tronk van Isai." Uit de afgehouden tronk van Juda. Daar was niets anders meer van overgebleven, en zou die nu de hand leggen op de nek zijner vijanden? Daar was niets meer bekend uit het huis van Juda, dan een vrouw en een man in Nazareth, Jozef en Maria. Hoe zullen deze dingen geschieden, zegt Maria.

Wij zeggen dit, mijn toehoorders, omdat er onder U zouden kunnen zijn die vanwege hun waarnemen zouden moeten zeggen: o, maar dat is bij mij onmogelijk. Bedenk dan dat Christus het worstelperk met de duivel, zonde en wereld betreden heeft, en in dat worstelperk, op de dag Zijner opstanding heeft getriomfeerd. De Psalmddichter zegt hierover: "Hij regeert, en zal Zijn almacht tonen." Er zouden er onder U kunnen zijn,

die moeten zeggen, wie ben ik toch, ik lig begraven onder de zonde, begraven onder de macht des duivels, ik ben een prooi van de dood. Heman zou zeggen, zullen de doden leven? Zal het graf U loven?

Mijn toehoorders, al was het dat ge nog zo diep waart gezonken, houdt dan in gedachtenis, dat Zijn hand zal zijn op de nek uwer vijanden. O, Christus zal eens zijn vijanden onder Zijn voeten verpletteren.

Juda wordt door Jacob hier voorgesteld, als de drager van Christus, als overwinnaar. Het is bewezen op de Pinksterdag, al was het dat de hel woedde alsof deze zou zegevieren, dat Christus Zijn hand gelegd heeft op de nek van Zijn vijanden. De duivel verloor er op die ene dag drieduizend. Kom, dus geen moed verloren; laat dit tot Uw bemoediging zijn, dat Christus het is, Die Overwinnaar zal zijn. Hebt u het ook wel eens mogen zeggen: "Heere Jezus Gij zijt het, Gij zijt de Overwinnaar over alle vijanden." Hij kan ook over ons de overwinning behalen. Denk eens aan die man, die het legioen had. Christus verschijnt op het toneel, en de duivelen beginnen te bidden van vrees. Daar legt hij Zijn hand op de nek van Zijn vijanden.

Straks in de dag der dagen, zal Hij Zijn vijanden onder Zijne voeten verpletteren. Vreselijk zal het zijn, indien wij dan een vijand zullen bevonden worden. Houdt dit in gedachtenis, in al onze vijandschap zullen wij het eens moeten verliezen voor de Koning der Kerk.

Welgelukzalig zij, die hier als een overwonnen vijand aan Zijne voeten terecht mogen komen, en genade mogen vinden in Zijn ogen.

Dus: "Juda, gij zijt het." Jacob draagt Christus uit. Jacob verhoogt Christus. Jacob roemt en prijst Christus.

Het geloof bedoelt niet anders dan Christus, het geloof roemt in Christus, het leeft door Christus, het belijdt Christus, het roemt en verheft Christus. Het geloof neemt Christus aan. Het is alles alleen in Hem. Daar zong de Kerk van in Psalm 72 : 10:

*Dan zal, na zoveel gunstbewijzen,
't Gezegend heidendom
't Geluk van dezen Koning prijzen,
Die Davids troon beklom.
Geloofd zij God, dat eeuwig Wezen,
Bekleed met mogendheên;
De Heer, in Israël geprezen,
Doet wonderen Hij alleen.*

Mijn toehoorders, kan u dat nog bemoedigen of verkwikken? Kan dat nog in u teweeg brengen, om een blik op Christus te slaan, en met een oog des geloofs op die dierbare Borg, uit te roepen: "Heere Jezus zijt Gij zulk een Koning?" Tweeduizend jaren van tevoren mag Jacob Hem verhogen in zijn lied. Ach, wat zou het een voorrecht zijn, als wij, nu bijna tweeduizend jaren ná de geboorte van Christus, mochten zingen:

*Prijs den Heer met blijde galmen!
Gij, mijn ziel, hebt rijke stof,
'k Zal, zo lang ik leef, mijn psalmen
Vrolijk wijden aan Zijn lof;
'k Zal zo lang ik 't licht geniet,
Hem verhogen in mijn lied.*

Tenslotte wensen wij nog een ogenblik stil te staan bij ons derde punt: "**De vrucht**

daarvan, n.l. voor u zullen uws vaders zonen neerbuigen."

Jacob erkende hier dus zijn koninklijke heerschappij. Met andere woorden: de zonen van Jacob zullen zich voor Juda neerbuigen, en zich onderwerpen aan zijn regering. Zij zullen zich buigen onder de wet, en het gezag van Juda.

Mijn toehoorders, ieder die zalig mag worden, buigt onder het gezag van het Woord, en onder het zachte juk van Koning Jezus. Wat een schone verborgenheid komt hierin openbaar. "Uw broeders zullen zich voor u neerbuigen," dat wil zeggen, die zullen zich onderwerpen aan Uw liefde, aan Uw regering.

Wij vinden in Gods Woord opgetekend van de lieden van Israël, die tot Rehabeam kwamen, dat ze zeiden: U moet het juk dat uw vader ons opgelegd heeft lichter maken. Na drie dagen moesten ze de uitslag komen halen van Rehabeam's besluit. Het werd echter niet lichter, doch zwaarder gemaakt. Maar Christus zegt: "Leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben, en nederig van hart" en ook zegt Hij: "Neemt Mijn juk op u, want Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht."

"Voor u zullen uws vaders zonen neerbuigen." Dat wil zeggen, dat zij zich aan hem zouden onderwerpen, en dat de leiding van het koninkrijk in zijn handen gelegd werd. De Kerke Gods geeft de leiding over aan haar Borg en Zaligmaker Christus, omdat Zijn hand op de nek van Zijn vijanden zal zijn. Zij onderwerpen zich aan de leiding van Christus, en dan kunnen zij veilig zijn. De drie vijanden van de Kerk, de wereld, de duivel en het vlees, waarmede zij voortdurend hebben te worstelen, zijn ook de vijanden van Christus. Maar welgelukzalig, als de Kerk haar krachteloosheid en haar machteloosheid tegen die vijanden leert kennen, want dan buigen zij zich onder Christus, als Hoofd van Zijn gemeente, als Koning van Zijn Kerk. Dan buigen zij zich onder Zijn leiding en gezag, als Profeet om te leren, als Priester om te dienen, en als Koning om ze te regeren.

*Dan zal Hij al Uw volk beheren,
Rechtvaardig, wijs en
zacht; En Uw ellendigen regeren;
Hun recht doen op hun klacht.*

*Nooddruftigen zal Hij verschonen;
Aan armen, uit gelui,
Zijn hulpe ter verlossing tonen;
Hij slaat hun zielen ga,
Als hen geweld en list bestrijden,
Al gaat het nog zo hoog,
Hun bloed, hun tranen en hun lijden,
Zijn dierbaar in Zijn oog.*

*Ja, elk der vorsten zal zich buigen,
En vallen voor Hem neer;
Al 't Heidendom Zijn lof getuigen,
Dienstvaardig tot Zijn eer.
et Behoefstig volk, in hunne noden,
In hun ellende en pijn,
Gans hulpeloos tot Hem gevloeden,
Zal Hij ten redder zijn.*

O, die onderwerping aan de leiding van die Koning, al is het dat wij Zijn leiding niet

altijd verstaan, als wij ons mogen onderwerpen en buigen onder Zijn gezag en Goddelijke majesteit, dan gaat het altijd goed. Ach, dat wij hier aan deze zijde van het graf daartoe verwaardigd mochten worden: "Ik zal mij buigen op Uw eis."

"Voor u zullen uws vaders zonen neerbuigen." Let eens op, daar staat ook weer "zullen," door de kracht des Heiligen Geestes. Het zal dan niet zo zijn: nu moet ik mij toch buigen voor die Zoon van Isai. Toen David over het volk Israël regeerde, daar lezen wij van dat het volk verblijd was met wat God hen gegeven had, in de zoon van Isai. Als de ark des verbonds in Jeruzalem gebracht was, kreeg iedereen een fles wijn, een bolle broods en een schoon stuk vlees, en ze gingen goedsmoeds huiswaarts, want hij was de vrede- en rustaanbrenger. Dus zij verheugden zich in de onderwerping aan de regering van David. Nu heeft Christus voor Zijn Kerk verworven, brood, vlees, wijn en een erfenis. Is het nu niet Code waardig dat wij ons door de Gegevene des Vaders, door Zijn hand laten leiden? "Hoe het ook moog' tegen lopen, gestadig op Zijn goedheid hopen?"

Ter verduidelijking willen wij u een treffend voorbeeld noemen. Een jongen mocht met zijn vader, die zeeman was, een reis mee maken. Toen zij echter op zee waren, werden zij overvallen door een vreselijke storm. Het schip werd op een geweldige manier heen en weer geslingerd. De matrozen, die zelf voor geen klein gerucht vervaard waren, vroegen aan de jongen of hij niet bang was, dat het schip zou vergaan. Welnee, antwoordde hij, want mijn vader staat aan het stuur.

Ach, mijn toehoorders, wat zouden wij getroost kunnen leven, indien we mochten erkennen dat Christus het roer in handen heeft, al is het, met de veilige haven in het gezicht, dat de golven en orkanen, en de draaikolken het scheepje dreigen te overstromen. Als Christus aan het stuur staat, zal Die het scheepje zeker in de veilige haven brengen. Hij zal leiden het zacht gemoed. Daar zal de vrucht van zijn: "U zullen uwe broeders loven."

Dat wordt hier al in beginsel gekend, en straks voor eeuwig in volmaaktheid. U zullen uwe broeders loven, dan zullen de broeders de oudste Broeder eren, en dan zal Hij verheerlijkt worden. Want die Vorst der aard, is die hulde waard. Hij heeft de strijd gestreden, en de overwinning behaald, waarvoor Hij geëerd, geloofd, geprezen en gedankt zal worden. Hij heeft Zijn vijanden verpletterd, Zijn volk verlost uit duizend banden en doden, en zal ze veilig brengen in de haven der behoudenis, waarin ze hier geloven, maar eens in aanschouwen zullen ze zeggen: "Gij zijt de Christus, U zal ik eeuwig loven, omdat Gij het hebt gedaan."

De Heere schenke ons van Zijn Geest, en zegene Zijn Woord, om Jezus wil, Amen.

Gebed.

Zingen.

Zegen.

5. De rechtvaardigheid des geloofs beleden.

Zingen: Psalm 27 : 3.

Lezen: 2 Korinthe 5.

Votum.

Zegengroet.

Het woord ter overdenking, vindt u in 2 Korinthe 5 vers 21, waar Gods Woord aldus luidt:

"Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem."

Gebed.

Wij vinden in onze tekstwoorden een heerlijke geloofsbelijdenis, die wel zeer persoonlijk is. Wij lezen immers in deze tekst dat God Christus zonde gemaakt heeft, niet voor velen in 't algemeen, maar voor ons persoonlijk. Daarom zeggen wij een geloofsbelijdenis waarin beleden wordt de zaligheid: 1e. In haar Goddelijke oorsprong. 2e. In haar gezegend middel. 3e. In haar schone doel.

Hierbij wensen wij dan een ogenblik tot lering en onderwijzing stil te staan, doch zingen vooraf uit Psalm 84 : 5 en 6.

Onze tekstwoorden zijn eigenlijk een besluit van de apostel Paulus, wanneer hij geleerd en gepredikt heeft over de leer der verzoening. Vanaf vers 20 beëindigt hij deze prediking, haar tegelijk nog eens samenvattend: "Zo zijn wij dan gezanten van Christuswege, alsof God door ons bade: wij bidden van Christuswege, laat U met God verzoenen." Het is alsof de apostel Paulus duidelijk wil maken wie God is, God, Die - met eerbied gesproken - ons bidt, nl. door middel van Zijn knecht Paulus.

Dit "alsof God door ons bade" staat er uitdrukkelijk. Bedenk wat dat wil zeggen! En dit geschiedt, zegt Paulus, van Christuswege.

Mijn toehoorders, als wij over deze tekst gaan spreken, wat ligt daar dan in verborgen en waartegen denkt U dat de apostel zich keert? Toch wel in hoofdzaak tegen het ongelooft, dat God en Christus voor leugenaars houdt en het Evangelie voor onwaar.

Nu zijn wij krachtens onze diepe val zo verblind en verdwaasd en verduiveld geworden, dat wij, vol ongelooft, niet eens opmerken hoe laag - met eerbied gesproken - God tot ons afdaalt, wanneer Hij Zijn knecht laat spreken: "Wij bidden U alsof God door ons bade."

Wij denken wel eens, mijn toehoorders, dat wij op de zaligheid gesteld zijn, maar als wij het recht leren kennen, ach, dan vinden wij hier dat God op de zaligheid van Zijn volk gesteld is en dat Hij in de prediking van Zijn genadeverbond zo laag afdaalt, dat het werkelijk waar zal zijn: "O, mens, gaat gij verloren, wijt het Mij niet, Ik ben de oorzaak van uw verdoemenis niet." Zoudt gij tegen God durven antwoorden en tegen deze waarheid durven volhouden?

In onze tekst vinden wij het redengevend woordje "want." Het wordt gevolgd door een verklaring Wie God is, Wie Christus is en waarin de zaligheid bestaat. Wij zeiden daarom in de eerste plaats stil te, willen staan bij een geloof dat de zaligheid in haar Goddelijke oorsprong belijdt.

Onze tekst zegt: "Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt." God heeft de Middelaar zonde gemaakt en het dierbaar geloof belijdt dat dit

voor ons gebeurd is en tot doel heeft dat wij voor God rechtvaardig zouden zijn in Christus Jezus.

Wanneer wij hier dan eerst stil staan *bij de oorsprong der zaligheid*, dan zien wij dat Paulus wijst op de eerste Persoon in het aanbiddelijke Wezen Gods. Deze bidt door Paulus. Deze heeft Christus tot zonde voor ons gemaakt.

Als wij nu zeiden dat de zaligheid van Goddelijke oorsprong is, dan bedenken wij dat God eeuwig is. Er is bij Hem geen begin en geen einde.

Mozes zegt daarvan op een plaats: "De eeuwige God zij U een woning, van onder eeuwige armen." Als wij dus spreken over de oorsprong der zaligheid, dan mogen wij weten dat deze in de eeuwige God ligt. Hoewel wij niet bij machte zijn om hierin door te dringen, willen wij er toch iets over zeggen en vaststellen dat de zaligheid van de Kerk in het eeuwig, vrijmachtig, soeverein en Goddelijk welbehagen ligt. Dáár ligt de oorsprong, dáár ligt de grondslag, dááruit is alles gevloeid.

God de eerste Persoon is, als eerste Persoon in de orde des heils, van eeuwigheid bewogen geweest uit en van Zichzelf.

Dit eeuwigheidswerk kunnen gij en ik niet doorgronden, eindige mensen als wij zijn. Wij kunnen het slechts bewonderen.

Wij spraken dan van de Goddelijke oorsprong. Wat lag er van eeuwigheid in het hart van God? In Zijn raadsbesluit heeft Hij de val van de mens geweten en overzien en tevens is het niet buiten Zijn raad omgegaan dat de mens vrij- en moedwillig zou vallen. Krachtens Zijn beledigde heiligheid en onkreukbare rechtvaardigheid, moest God toen het gehele menselijke geslacht verdoemen. Echter, in Zijn oneindige wijsheid gaf God de Kerk de mogelijkheid tot redding. Hier zouden wij met de apostel Paulus moeten zeggen: "O, diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods." Gods werk, zeiden we, is eeuwigheidswerk, wij bedoelen, wat zaligmakend is, is eeuwigheidswerk. Hij doet dat en wij staan verbaasd. Zou het geen stof geven tot eeuwige aanbidding en bewondering, dat God in die nooit begonnen eeuwigheid Zijn Zoon verkoren heeft? In de orde des heils heeft Hij dat gedaan en met welk doel? In wezen was Christus één met de Vader en de Heilige Geest. God, één in Wezen, maar onderscheiden in Personen, heeft, als de Vader, Christus Jezus, Zijn Zoon, verkoren terwille van de zaligheid van de Kerk, om de zonde van deze ganse Kerk Hem toe te rekenen. Hier schiet het dieplood ons uit de hand: dat God nu van eeuwigheid in Zijn hart had om op deze wijze onze zonden - als ze erbij mogen horen - uit te delgen!

Wij hadden ons wel af mogen vragen wat God ons krachtens Zijn beledigde heiligheid had kunnen doen, ons, die de vloek der Wet vanwege de zonde onderworpen waren en die de straf rechtvaardig hadden verdiend. Dat Hij nu in die nooit begonnen eeuwigheid dat al op Zijn Zoon gelegd had, dat Hij daartoe Christus verkoren had en in Christus Zijn ganse Kerk.

Zo heeft God verkoren Degene, Die met Hem waarachtig en eeuwig God was, van eeuwigheid gegenereerd door de Vader. Dat Hij Die nu verloor om al de zonden en de schulden, de schande en het oordeel, de vloek, de straf en de dood op Hem te leggen. Waarom? Om in gemeenschap te kunnen treden met schepselen als wij.

Mijn toehoorders, als wij daarbij een ogenblik stilstaan, dan moeten wij met de apostel Johannes wel zeggen: "God is liefde." "Hierin is de liefde niet, dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons heeft liefgehad en Zijn Zoon gezonden heeft tot een verzoening voor onze zonden."

Och, wat moet God wel een vuur van liefde zijn, dat Hij in de raad des vredes en in de stilte der eeuwigheid al besloten heeft om alle straf die de Kerk zich door haar zonden

waardig gemaakt had, op Zijn Zoon te leggen, Die als Borg en Middelaar des verbonds, dat zou dragen.

Het is alles voortgevloeid uit Gods eeuwige wijsheid, want wie is Zijn raadsman geweest? Er was er geen. "Raad en Wezen zijn Mijne" zegt Hij. Waar hij de duivelen bij hun val veroordeelde tot de eeuwige rampzaligheid, spreekt Hij tot het gevallen Adams geslacht: "Ik weet de gedachten die Ik over U denk, gedachten des vredes." Dat zijn eeuwigheidsgedachten. Kunt u begrijpen dat de dichter van Psalm 89 zegt: "Ik zal eeuwig zingen van Gods goedertierenheid" en bent u er wel eens bijgebracht? Waarom stellen wij dit op de voorgrond? Om u te bewijzen dat al ons werken maar gedoe is: waardeloos, nutteloos, vruchteloos en ijdel.

O, Hij was het Lam, geslacht van voor de grondlegging der wereld. Hier staan wij stil bij de oorsprong der zaligheid. Het verstand kan het niet begrijpen, het ongeloof toont zijn nijd door tegenspraak, maar het geloof neemt aan en belijdt: "Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt." Niet voor die of die.

Paulus maakt het persoonlijk, wanneer hij aan de gemeente van Korinthe schrijft. Kunt U nu begrijpen dat het geloof roemt in vrije gunst alleen? In Psalm 89 spreekt het:

*"Gij toch, Gij zijt de roem, de kracht van hunne kracht;
Uw vrije gunst alleen wordt de ere toegebracht.
Door U, door U alleen om et eeuwig welbehagen."*

Daar ligt de grondslag.

Mijn toehoorders, als wij door genade er iets van mogen leren kennen, dan worden wij zo schoon aan de kant gezet. Dan gaat het werk Gods zich openbaren en God werkt op Zijn eer aan. In Zijn wijsheid heeft Hij geweten dat wij nooit meer Zijn eer zouden bedoelen. Door onze val in ons verbondshoofd Adam is dat onmogelijk geworden, want wij liggen immers dood. Nu heeft God naar Zijn wijsheid uitgedacht dat Hij toch verheerlijkt zou worden. Ten eerste door Christus, Die aan de Goddelijke gerechtigheid voldoen zou, maar dan ook dat er zondaren zouden zijn die, wanneer zij straks in de hemelgewelven binnengebracht zullen worden, in eeuwige verwondering en aanbidding het loflied zullen zingen: "God en het Lam zij de eer, de lof, de prijs en de dankzegging toegebracht."

Als iemand zou zeggen: "Maar ge begint nogal uit de hoogte," dan luistert hij verkeerd. Nee, mijn toehoorders, wij beginnen uit de diepte der eeuwigheid en dat is niet uit de hoogte. "Ik heb dit gedaan, ik heb dat gedaan, ik heb zo geschreeuwd, ik heb het zo benauwd gehad" - dát is uit de hoogte! Maar wij komen uit de diepte, uit het eeuwig welbehagen Gods. Daar ligt nu de grondslag voor een zaligheid die wij roemen in haar Goddelijke oorsprong. Deze oorsprong ligt in Gods raadsbesluit en dat is onverbreekelijk, want God is geen God van ja en nee, maar een God, Die Zijn van eeuwigheid besloten raad uit komt te voeren.

Mijn toehoorders, wij zijn te arm om het te zeggen. God heeft zulk een besluit genomen om ons eeuwig in Zijn gemeenschap te hebben en dat terwijl Hij wist - als wij eraan ontdekt worden zijn door genade, zullen we het weten - hoe albedervend en verdoemelijk wij voor Hem zouden zijn, goddelozen en vijanden. Dat Hij nu in zijn eeuwig raadsbesluit besloot om dat vuile boeltje van die goddeloze monsters Christus toe te rekenen, kan men dat begrijpen?

Het is trouwens geen begripsleer, het is een geloofsleer. Daarin eert het geloof God, maar het ongeloof klimt zelf op de troon. Het geloof kroont God en Christus, anders is het geen geloof. Geloof oefenen is God verheerlijken en daarin gaat de mens ten onder. In de oefening des geloofs geldt: "Niet ons, o Heere, niet ons, Uw naam alleen

zij alle eer en roem gegeven." Daarom is het een schandelijke en godonterende zaak als een kind van God hoogmoedig is. Dat is het toch als God genade verheerlijkt heeft en wij willen daar dan iets mee zijn?

Als wij door genade gelovig werkzaam zijn, dan stellen wij de Heere ons tot een hoog vertrek, dan zeggen wij met de dichter: "Gij zijt mijn God, U zal ik loven, verhogen Uwe Majesteit. Mijn God niets gaat Uw roem te boven, U prijs ik tot in eeuwigheid."

Alles komt voort uit Hem, Die Christus voor ons zonde maakte.

Mijn toehoorders, zouden wij dan geen reden tot bewondering hebben, vooral als wij de apostel horen zeggen: "Wij bidden U alsof God door ons bade." Hij wil duidelijk maken: Zo is nu God!

Wie nu die God leert kennen en dat mag genieten in zijn hart, die zal toch zeker zeggen: "Geloofd zij God met diepst ontzag! Hij overlaadt ons, dag aan dag, met Zijne gunstbewijzen. Die God is onze zaligheid; Wie zou die hoogste Majesteit, dan niet met eerbied prijzen? Die God is ons een God van heil; Hij schenkt uit goedheid zonder peil, Ons het eeuwig zalig leven."

Want wat was er in dat Goddelijk raadsbesluit en in dat welbehagen? Met eerbied gesproken dit, dat God nooit zou rusten voor en voordat Hij degenen die hier Christus belijden, eeuwig in Zijn gemeenschap zou hebben. Opdat Hij dan het middelpunt zou zijn, waarvan de Schrift zegt dat "Christus het Koninkrijk de Vader zal overgeven, opdat God zal zijn alles en in allen." Met zulk een God heeft nu de Kerk te doen. Hebt U er wel eens iets van geleerd, of bent U nog bezig om zelf iets voor God te doen? Wij spreken hier dus van de Goddelijke oorsprong der zaligheid en van Gods eeuwig raadsbesluit. Wat was de oorzaak daarvan?

Vrije, soevereine liefde. Steeds probeert de mens in zijn geestelijke blindheid en dwaasheid nog om zelf God tot liefde te bewegen. Er wordt wat gedaan om God aan zijn kant te krijgen, maar het is toch vruchteloos. Bedenk toch dat het een eenzijdige liefde is, al begonnen toen wij nog niet lief konden hebben, nog voor we geboren waren. "Eer er iets van mij begon te leven, was alles in Uw boek geschreven," zegt David in Psalm 139.

Merk eens op, mijn toehoorders, hoe eenzijdig en vrijmachtig die soevereine liefde is. Ze is Goddelijk en wat uit God is, is eeuwig. Dat is dus Zijn eeuwig welbehagen: te verkiezen vanuit een raadsbesluit en een liefde, die eeuwig zijn.

De zonden in de tijd begaan, al waren het die van Manasse, kunnen Gods liefde niet blussen. De eeuwigheid zal nodig zijn om Zijn verkiezing, Zijn raadsbesluit, Zijn liefde, trouw en wijsheid te aanbidden, omdat ze wonderlijk zijn. Wij zijn niet bij machte om het uit te drukken, want "Wie is aan onze God gelijk?"

Bedenk dat dit niemand moedeloos of troosteloos hoeft te maken als ge Uzelf soms afvraagt: "Zou ik daarbij behoren?" Dezelfde God, Die deze besluiten nam, Die Zijn wijsheid en raad, trouw en liefde openbaarde, heeft Zijn Woord gegeven en daarin getoond dat Hij zulk een God is. Hij heeft ons door dat Woord in kennis gesteld van Zijn ontzagelijk werk. Als wij nog een weinig belang hebben in et heil van onze ziel, zou dit alles dan niet teweeg moeten brengen dat wij met dat Woord terugkeren tot de God van dat Woord? Wij bedoelen niet om erover te redeneren of te twisten maar wij doelen op Davids houding ten opzichte van dat Woord, wanneer Hij zegt: "Doe gelijk Gij gesproken hebt."

Alles lag nu in het raadsbesluit Gods, in Zijn wijsheid uitgedacht, door Zijn liefde bewogen en in Zijn trouw daargesteld. Het is alles eeuwigheidswerk. Dan is daar Christus, de tweede Persoon in het aanbidelijke Wezen. Hij heeft het aanvaard om de zonde, de schuld, de schande, de straf, de vloek en de dood vrijwillig op Zich te nemen.

Wij zullen nu niet spreken over de raad des vredes en over de onderhandelende Personen, dat zou de tijd niet toelaten. Christus is de Zoon van God en Hij is met de Vader één, eeuwig en waarachtig God. En deze tweede Persoon in het aanbiddelijke Wezen Gods, wist wat er in het hart van God was en in de orde des heils gaf Hij Zijn eigen hart: "Met Mijn hart zal Ik Borg wezen, Vader." Zo waren dus, menselijkerwijze uitgedrukt, het hart van God en van Christus één. Daar ging het over de eer van God en de zaligheid van de Kerk. Laten wij er eens bij stil staan dat Christus van eeuwigheid geweten heeft, welk boeltje Hij van ons moest aanvaarden. Elkeen weet voor zichzelf wie hij is, inzonderheid bij ontdekkend en geestelijk licht.

Ach, mijn toehoorders, dat Christus daar op Zich nam om dat weg te dragen, dat Hij het op zich nam om ons vlees en bloed aan te nemen uit de maagd Maria, dat Hij ons in alles gelijk zou worden, uitgenomen de zonde. Dat zijn vruchten van het eeuwig welbehagen Gods. Wij zullen de behandeling van ons eerste punt maar beëindigen, want wij zijn te arm, te arm, te arm om uit te drukken wie God en wie Christus Jezus is. Wij zouden U de raad willen geven: zoek er zelf eens achter te komen. Wij lezen in het avondmaalsformulier over Jezus' hartelijke liefde en trouw, zonder welke wij de eeuwige dood hadden moeten smaken en wij weten dat Hij al in de nooit begonnen eeuwigheid Zich tot deze liefde en trouw verplicht heeft.

Spraken wij zo in de eerste plaats over de zaligheid in haar Goddelijke oorsprong, zoals dit door het geloof gekend wordt, *in de tweede plaats willen wij spreken over het gezegend Middel dat deze zaligheid mogelijk maakt.*

Dit "Middel" is de Zoon van Gods eeuwig welbehagen, Die in de volheid des tijds Zich in het vlees heeft geopenbaard en uitgevoerd heeft, wat Hij in de eeuwigheid op Zich had genomen.

Naar aanleiding van het voorgaande zegt de apostel: "Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft God zonde voor ons gemaakt." Geen zondaar, want Paulus zegt uitdrukkelijk dat Christus geen zonde gekend heeft. Hij is immers ontvangen door de Heilige Geest, zondeloos geboren uit de maagd Maria en zonder zonden heeft Hij ook geleefd tot aan het ogenblik waarop Hij uitriep: "Het is volbracht."

Hoe was Christus zonder zonde? Zoals Adam was in de staat der rechtheid? Nee. Zoals Adam geschapen was, kon hij zondigen en vallen, al wist hij niet van die zonde en val, die hij uit vrij- en moedwillige ongehoorzaamheid beging.

Christus is echter niet valbaar geboren. Waarom niet?

Omdat Hij bleef wat Hij was: Waarachtig God. Hij werd wat Hij niet was: waarachtig, mens. Twee naturen, één Persoon. Als één Persoon, van Goddelijke én onzondig menselijke natuur, kon Christus onmogelijk zondigen, want God kan niet zondigen. Het is dus een leugen tegen de Waarheid, dat Christus kon zondigen. Wel heeft de duivel geprobeerd Hem ertoe te verleiden, dat leert de Waarheid uitdrukkelijk.

Wij vinden dat de apostel Paulus zegt, dat de satan Hem verzocht heeft tot zondigen, ja, dat Hij in alles verzocht geweest is. Inzonderheid tijdens de verzoeking in de woestijn blijkt het, dat de satan tot Christus met dezelfde verzoeken kwam waarmee bij tot Adam kwam. Eva en Adam werden verleid in een vruchtbaar paradijs, bij tamme dieren. Christus werd veertig dagen in de woestijn verzocht, waar geen vruchten waren, maar roofdieren en waar de duivel heerste. De eerste Adam viel, maar de tweede Adam kon niet vallen. Wij vinden dat Hij zegt: "Daar staat geschreven." Niet: "Ik ben de zoon van God, hoe durft ge te komen," nee: "Daar staat geschreven." Zo handhaafde Christus de Waarheid. Daarom kon God Hem, het zondeloze Lam, voor ons zonde maken: dat is de belijdenis van het geloof. Wat betekent het dat God Hem zonde voor ons gemaakt heeft?

Dit, dat Hij Hem de zonde toerekende, zó, dat Hij de straf ervoor zou dragen, terwijl toch de mens onder het vonnis lag, want tot de mens had God gezegd: "Omdat gij dit gedaan hebt, zo zijt gij vervloekt." En door Mozes laat Hij zeggen: "Vervloekt is een iegelijk die niet blijft in hetgeen geschreven staat in het boek der Wet, om dat te doen."

Bedenk eens, mijn toehoorders, dat nu God Dien, Die geen zonde gekend heeft, tot zonde gemaakt heeft, dat wil zeggen, Hem toegerekend heeft de zonde van de ganse Kerk. In deze toerekening heeft Hij Hem ook straf-, dood- en vloekwaardig gekeurd. Hier staan wij weer voor dat Goddelijke wonder, dat nu die onschuldige Christus, dat onschuldige Lam, dat Die de zonde op Zich nam én het vrijwillig deed.

Wat een weergaloze liefde moet Christus toch gehad hebben! Het was en is eeuwigheidsliefde. Dat Hij nu vrijwillig de schuld van Zijn Kerk op Zich nam om die te boeten en daardoor de Goddelijke deugden en volmaaktheden te verheerlijken! Kwam de eerste Adam onder het vloekvonnis, ook Christus gaf zich hieronder. Hij deed het terwille van Noachs dronkenschap, van Abrahams vijfenzeventig jaar durende afgoderij, van Jacobs bedrog en afzwerven, terwille van de zonden van David, Salomo, Jehiskia, Manasse, ja, terwille van alle Bijbelheiligen van het oude Testament.

Denkt U zich nu eens in, dat Christus Adams opstand tegen God, waardoor hij zich in het verderf stortte, dat Christus de schuld daarvan voor Zijn rekening nam. "Hij beroert het volk," staat er en men behandelde Hem als een oproermaker, die het gezag aantastte.

Kunt u het vatten, mijn toehoorders, dat God zondaren, zoals wij zijn, zo beminde, dat Hij hun zonden wegdeed, niet voor de helft, niet voor negentiende, maar geheel en dat door Christus, Die eeuwig, waarachtig God met Hem was? Dit geeft geen vrijbrief om erop los te zondigen, denk daarom, maar het geeft wel de zekerheid dat er vergeving is, ook voor de zonden die wij nog zullen doen, tot de laatste toe.

"Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft God zonde voor ons gemaakt." Dat kunnen wij niet, dat heeft God gedaan. Daarom zegt Johannes. "Ziet, het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt," en God spreekt: "Deze is Mijn geliefde Zoon, in Dewelke Ik Mijn welbehagen heb."

Bedenk nu eens dat wij zelf niets op kunnen knappen. Nee, weet U wat wij kunnen doen? Wij kunnen alleen maar de maat vol maken, wij kunnen ons slechts naar de hel zondigen, maar God wil dat niet!

Wij zoeken U een Evangelie te prediken waarin God verheerlijkt en Christus gekroond wordt en waarin de mens ten diepste vernederd wordt. "Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft God zonde voor ons gemaakt," opdat Hij de strafschuld en de straf der zonde zou dragen. De dichter zegt in Psalm 90: "Wie kent de sterkte Uws toorns en Uw verbolgenheid, naardat Gij te vrezen zijt?" In de huishouding der genade en in de orde des heils heeft Christus alléén deze toorn en verbolgenheid van God tegen de zonde gedragen. In Psalm 42 leest men: "Al Uw golven en al Uw baren zijn over mij heengegaan."

Dat geldt wel bij uitstek voor Christus, Die vanaf Zijn geboorte een offer was en de hemelse heerlijkheid opgaf voor deze vloekaardbodem, waar Hij niets had om het hoofd op neer te leggen en waar Hem tenslotte Gethsémané wachtte. Hij droeg de straf: "Als dezelve geëist werd, toen werd Hij verdrukt, doch Hij deed Zijn mond niet open; als een lam werd Hij ter slachting geleid en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open." Daar zijn de golven van de Goddelijke wraak, de Goddelijke toorn, de Goddelijke gramschap en de Goddelijke straf op Christus gekomen.

Bedenk, mijn toehoorders, hoe duur wij gekocht zijn. Toen Christus in de hof van Gethsémané onder de last der zonde kroop, heeft die Hem zo zwaar gewogen. Daar is Hij geworden de Boeteling. Ook wij moeten het boeteling zijn leren kennen, maar Christus is de ware Boeteling geworden, als vrucht van het eeuwig raadsbesluit. Daar heeft Hij uitgeroepen: "Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze drinkbeker van Mij voorbijgaan; doch niet, gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt." Daar heeft Christus het zich getroost om de schuld en straf die ons de vrede aanbrengt, te dragen.

O, hoe duur hebben wij gezondigd en hoe heeft God de zonden afgestraft in de Zoon van Zijn eeuwig welbehagen. "Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt." En niet alleen in Gethsémané, maar ook op Golgótha. Bedenk eens dat de Goddelijke toorn tegen de zonde zodanig was, dat het scheen alsof de aarde ten onder zou gaan. In helse angsten en benauwdheden, onder de Goddelijke toorn, hing Christus daar tussen hemel en aarde, door beide verstoten, overgegeven als het ware aan de hel. Voor Hem gold: "Zwaard ontwaak tegen Mijn Herder." In die grote nood vinden wij Christus. De zon en de maan verduisteren en de aarde beefde. Men had kunnen zeggen dat de oordeelsdag aanbrak en dat God kwam richten. O, weergaloze liefde Gods, Dat Christus voor ons aan het vloekhout der schande gehangen en de angsten der hel gedragen heeft, zodat Hij uitriep: "Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?"

Gelukkig niet: "O, God," maar geloofstaal: "Mijn God." Hij hield vast aan God.

Mijn toehoorders, "Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft God zonde voor ons gemaakt."

Heeft God genade verheerlijkt, bedenk dan eens wat God bewogen heeft en wat het Christus gekost heeft. Het is geen wonder dat de apostel Paulus zegt: "O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods." Ook voor het toevluchtnemend geloof is hier een enkel woord. Zie er niet alleen op wie ge zelf zijt, maar zoek met een oog des geloofs op die dierbare Borg te zien, zie naar "het Lam, dat de zonde der wereld wegneemt."

Wat doet Christus? Hij verheerlijkt de deugden Gods, Hij bedoelt in Zijn offer de rechten en de eer Gods én de zaligheid van de Kerk. Hij heeft de zondelast van Zijn ganse Kerk weggedragen, er verzoening voor gedaan en God bevredigd, zodat Hij kon uitroepen: "Het is volbracht!" Daarmee was de straf op de zonde voldaan, daarmee had Hij voor de Kerk en al de Zijnen betaald. Wat heeft Hij met de zonden gedaan? Die heeft Hij meegenomen naar het graf. Toen Christus begraven is, is de zonde van de Kerk begraven.

Hij is ook opgewekt. De apostel Paulus zegt *dat Hij gestorven is om onze zonden en opgewekt tot onze rechtvaardigmaking*. Waarom? Toen God Christus opgewekt heeft op de Paasdag, wat is dat geweest? Wel, toen heeft de Vader Zijn Zoon gerechtvaardigd. Hij had niets meer van Hem te eisen. De zonden waren geboet, de straf was gedragen, de schuld was gedelgd. God was tevreden met Zijn Zoon. God was tevreden met Christus en daarom heeft Hij Hem zeer verhoogd aan de rechterhand Zijner Majesteit. De schuld was dus geboet. Nu zegt Paulus nog: "Opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem." Dus, volgens ons derde punt, het schone doel.

Christus de Middelaar des verbonds, heeft alleen voor de zonde geboet en ons daarvoor rechtvaardigheid gegeven. Een zalige ruil, een gezegende ruil, zouden wij zeggen. Men kan het wel op de nagel van zijn duim schrijven: "Christus nam mijn zonden, ik kreeg Zijn gerechtigheid en God keurde het goed." Zie eens de eenvoud van het zalig worden.

Merk nu eens op! Er staat: "Opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in

Hem." Dat betekent, dat degenen die door het geloof dit leren kennen, mogen weten dat God hen nu aanmerkt, zoals Hij Christus aanmerkt, namelijk zonder zonden.

Door die toegerekende gerechtigheid en rechtvaardigheid, ben ik in Christus voor God als had ik nooit zonde gekend noch gedaan. De apostel Paulus spreekt hier over het geloof. Daarin roemt hij: "Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt."

Het geloof heeft gezien dat Christus op Golgótha de zonde weg kwam te dragen. Zo heeft het geloof Hem leren kennen en het eert dan ook Hem alleen. Het ervaart dat "God in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende was, hare zonden haar niet toerekenende." Het gaat er nu om, dat wij door genade en door de Heilige Geest bearbeid worden om te leren kennen dat onze zonden voor Christus' rekening gekomen zijn, want Hij heeft ons niet alleen verlost van de straf der zonde, door deze Zelf te dragen, maar door Zijn voldoen aan de eis der Wet, heeft Hij ons ook een genaderecht gegeven op het eeuwige leven.

Hiermee zouden wij u op willen wekken treurende, benauwde, ellendige ziel, die tegen uw zonde opkijkt, zelfs na ontvangen genade. Inderdaad dwalen wij telkens weer af. Soms, wanneer God Zijn aangezicht verbergt, komt de natuur met driften en lusten naar voren en de duivel zegt: "Gij bekeerd, gij genade, gij een ambt? Kijk eens wie ge zijt!"

Dan vragen wij ons af of wij onszelf niet bedrogen hebben, of wij ons alles niet verbeeld hebben. Toch, als wij deze tekst in de geloofsoefening mogen leren kennen dan ervaren wij dat die zonden ons geen kwaad meer doen. En waarom niet?

Omdat God ons niet meer beziet zoals wij in Adam zijn, maar zoals wij in de tweede Adam zijn. Dat moet beleefd en ervaren worden. Degenen die in bekommring zijn over hun schuld en zonde, zouden wij niet aan het werk willen zetten, maar liever willen raden om hun zonden bij God te brengen. Wij komen echter liever met onze goede hoedanigheden, met onze werkheiligheid, met onze gestalten en toestanden bij de Heere.

Toch behoeft u niet anders mee te brengen dan alleen uw zonden. Als u dan in de vierschaar van uw consciëntie voor de Rechter komt, dan kunt u Hem niets anders aanbieden dan uw zonden: rechtvaardig verloren. Dat is nu het geheim van zalig worden, daar schreeuwt een mens tegen, daar zucht een mens tegen en daar klaagt hij tegen. In wezen is het echter niet anders, want wie in het gericht van God komt, die komt daar als een zondaar en hij heeft dan ook niets anders mee te brengen dan alleen zijn zonden.

Als u dan door genade in die Persoon gezien hebt en van Hem geloofd en beleden hebt dat Hij de zonde verzoend, weggedragen en uitgedelgd heeft, kunt u dan van Hem verwachten dat Hij u in uw zonde zal laten? Dan zult u daar ervaren, dat, onder de goedkeuring van dat lieve Wezen, Dat u in het gericht komt te betrekken om u van uw zonden af te brengen, dat u daar rechtvaardig voor God in Christus gerekend zult worden.

Dit is nu het doel van dat lieve Wezen en daar schreeuwt een mens door zijn blindheid, onkunde en dwaasheid nu tegen. Och, wij zouden u willen raden om God toch met u te laten doen, opdat u met uw schuld en oordeel bij Hem zou mogen zijn. Als u daar dan eens een keer mag buigen voor dat lieve Wezen, dan gaat Hij Zijn eeuwig liefdehart ontsluiten en u tonen dat Hij Zich voorgenomen had om al uw schuld op Christus' rekening te schrijven en dat U, door Zijn betaling, de vrijbrief krijgt: "De schuld Uws volks hebt Ge uit uw boek gedaan, ook ziet Gij geen van hunne zonden aan."

In de doorleving is het de dood van de Kerk, dat zij voortdurend te worstelen heeft

met de dagelijkse zonden. Maar deze tekst blijft waarheid: "Opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem."

God ziet Zijn Kerk nooit meer aan in haarzelf. Als dat waar was verzonk zij nog voor eeuwig. Maar nu is de voldoening van Christus zodanig, dat God ons de zonden niet meer toerekent, hoelang wij hier op aarde ze ook begaan, al was het met Adam 930 jaar. Let wel, wij bedoelen niet dat er maar op los gezondigd kan worden, wij prediken geen Antinomiaanse grondslag.

Het is een genade- en een geloofzaak, wanneer wij er voortdurend bijgebracht worden dat God ons niet aanmerkt in onze schuld. Dat wordt in de nadere doorleving van Gods Kerk steeds méér het geval. Want waar zal de Kerk steeds bij gebracht moeten warden? Dat predikt ook het avondmaal: "Zowaar als gij deze tekenen en zegelen uit des dienaars hand ontvangt, zowaar heb Ik Mijn bloed voor u vergoten, zowaar heb Ik Mijn lichaam voor u laten verbreken, zowaar is God met u bevredigd."

Als wij enig licht mogen ontvangen over die gezegende weldadigheden, dan zouden wij hier soms al beginnen:

*"Laat ieder 's Heeren goedheid loven,
Want goed is d' Oppermajesteit."*

En als wij straks zullen gaan sterven, mijn toehoorders, weet u wat dan alleen maar gelden kan? Dat wij rechtvaardig voor God verklaard zullen zijn in Christus Jezus. Daar gaat van een mens niets binnen. Daarom moet er dikwijls ook van de leden van de Kerke Gods nog wat af, voordat zij als zondaren genade kunnen vinden en als zondaren op kosten van genade kunnen sterven.

Bedenk toch eens, Christus heeft de zonden gedragen. Daar zijn de zonden van Paulus, van Petrus, van de drieduizend Pinksterlingen bij geweest. Zijn de onze daar ook bij? U moet niet zeggen dat het voor u te groot is, want dat is Christus kleineren, dat is God beledigen. Het is eigenlijk een miskennen van die dierbare Borg en dat is God oneer aandoen. U moet niet denken dat uw zonden te groot zijn. U hoort toch hoe groot het werk is, dat God uitgedacht heeft om mensen in Zijn gemeenschap te nemen. Wordt u daarvoor niet ingewonnen? Och, het moest wel zijn: "Hier zijn wij, wij komen tot U, want Gij zijt de Heere, onze God. Tevergeefs verwacht men het van de heuvelen en van de bergen, voorwaar in God is Israëls heil."

Mijn medereizigers naar de eeuwigheid, op die grondslag zal de poort der eeuwigheid straks ontsloten worden. Alleen de rechtvaardigheid Gods, zoals die ons toegerekend wordt nadat zij verworven is door Christus, zal de poort zijn:

*"Dit is, dit is de poort des Heeren,
Daar zal het rechtvaardig volk door treên,
Om hunnen God ootmoedig 't eren."*

Komt treurigen, benauwden, aangevochtenen en beroerden, de satan zal altijd proberen om u te doen zien wat ge in uzelf zijt, maar hoor des Heeren Woord: "Zie het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt." Ach, wanneer gij geballast gaat onder erf- en dadelijke schuld, geen moed verloren. Als u er zelf voor boeten moest, was het inderdaad voor eeuwig verloren, maar nu prediken wij een rijke Christus, Die volbracht heeft wat uit Gods welbehagen voortvloeide, zodat straks de Kerke Gods mag eindigen met welbehagen in het eeuwig welbehagen van God om Hem uit Zijn werken te roemen, te loven, te prijzen en te danken.

De Heere, Die rijk is in barmhartigheid, zegene de Waarheid om Jezus' wil, Amen.

Dankgebed.

Zingen: Psalm 89 : 7.

Zegen.